SOLDATUL

Nr. 215 | APARE MARȚEA, JOIA și SAMBATA | **Foaie de lămuriri și informații pentru ostași** | REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STR. SARINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREȘTI

CE AR FI FOST DACĂ...

S'au împlinit zilele trecute doi ani de la adeziunea României la Pactul Tripartit și evenimentul a fost comemorat, cum se cuvine, atât în presa noastră, cât și mai ales în cea din străinătate. Actul semnat de Mareșalul Conducător după 12 săptămâni de la restabilirea ordinei naționaliste din 6 Septembrie 1940, a fost un pas de mare și hotărîtoare prevedere politică, despre ale cărui fericite consecințe ne putem da seama azi îndestul de bine. Opera de reconstrucție națională, pe care și-a asumat-o Mareșalul Ion Antonescu și pe care vrerea poporului român o cerea cu tărie, n'ar fi putut fi realizată temeinic pe toată suprafața ei, fără această sincronizare de acțiune între necesitățile de politică internă și realitățile europene.

Faptele cari au urmat confirmă viziunea justă a lucrurilor și aduc Mareșalului elogiul fără cuvinte al temeiniciei lor. După șapte luni de la semnarea protocolului de adeziune la Pactul Tripartit, România își ridica oștiri pe Prut și pe granița convențională, care sfârteca trupul Bucovinei, ca după o lună numai să spele rușinea din Iunie 1940 și să arunce departe hoardele bolșevice cutropitoare de pe pământul provinciilor românești din Răsărit.

Azi oștile noastre luptă, biruitoare mereu, în Caucaz pe Volga și dincolo de cotul Donului și unitățile românești de pe frontul răsăritean, sunt prețuite, ca factorul militar de căpetenie, după armata germană, în acțiunea europeană contra bolșevismului. Situația politică a României în raporturile internaționale decurge firesc din această stare de fapt, creată de vitejia oștilor românești și de priceperea comandamentului lor, pe frontul de răsărit.

Ce ar fi fost, dacă Dumnezeu nu ne-ar fi arătat calea mântuirii și n'ar fi apărut la timp potrivit Mareșalul? Numai enunțarea acestei ipoteze ne cutremură. Azi războiul se dă la peste o mie de kilometri de granițele țării. Atunci mocnea în preajma noastră, cu toate uriașele forțe militare ale Moscovei cari nu așteptau decât porunca de a se revărsa puhoiu de foc și oțel, de ură și de irezistibil potențial destructiv peste așezările noastre încă libere. Dacă am fi continuat să gândim cu capul altora și să nesocotim primejdia, războiul și-ar fi statornicit, pentru cine știe câtă vreme, pârjolul aici pe întinderea pământului nostru și anevoie ne puteam închipui, dacă din ruinele ce le-ar fi semănat pretutindenea, am mai fi găsit destulă putere să mai ridicăm vreodată, ca neam, capul. În orice caz am fi fost pentru multă vreme o națiune târâtoare și am fi scăpat acest incomparabil prilej de a ne fixa cu cinste în istorie, ca acum.

De aceea comemorarea aceasta ne e cu deosebire scumpă.

D. I. Cucu

Loviturile au plecat... Peste câteva momente un dușman mai puțin (S.M.P.)

DIN ISPRĂVILE ARMATEI NOASTRE AERIENE

de General Adj. TR. GRIGORESCU

Suntem la o mie cinci sute kilometri de țară, în tabăra unui grup de bombardament. Comandorul, un călit sburător, care este la rând cu toți ai săi în misiunile atât de grele și în cele mai periculoase ale escadrilelor sale, citește echipe celor care trebue să plece, ordinul de operație, întreruperea celei mai importante căi ferate la cca 70 km. în spatele inamicului, prin bombardarea a două gări mari ca și trenurile care eventual ar fi surprinse în mers.

Reamintește instrucțiuni și recomandațiuni de detaliu în afară de ordinul dat, cu grija comandantului și camaradului care ține din toată inima ca fiecare să reușească cât mai bine în misiunea sa. Este o impresionantă legătură sufletească care se degaje în asemenea momente, din tot ce constitue hotărârea fermă a ordinului dat de comandant și dorința neînfricată a echipajelor, de a reuși cu orice preț, precum și din încrederea absolută a celor care văd în comandantul lor pe cel care sboară ca și ei, riscă ca și ei, cunoaște și simte în total ceeace le ordonă.

Stabilit fiind ca să ies iar cu una din patrule, mă gândesc să plec cu prima. Cpt. Teodoru, comandantul celei de a doua, mă invită să merg cu patrula sa. Mă trece în ordinul de misiune al patrulei a doua, urmând a ieși cu bombardierul comandat de Căpitanul Teodoru—Sublt. Roventa.

La ora fixată suntem toate echipajele gata, s'au controlat toate contactele electrice încărcăturile, funcționarea tuturor aparatelor.

Patrula decolează la intervale scurte, fiecare în formație normală. În avion aparatura este foarte complexă, trebuind să răspundă necesităților de a naviga în aer ca și pe mare, în a lovi precis și a lupta, la nevoie chiar cu propriile arme. Toți șase, întreg echipajul, suntem legați prin prize electrice, astfel ca să ne auzim și să putem vorbi fără stânjenire: fiecare urmărește tot ce se raportează, tot ce se ordonă. Odată plecați toți ard de nerăbdare să ajungă la țintă și să vadă rezultatul.

După un ceas de zbor ajungem la aviația de vânătoare, unde avem locul de întâlnire, de la care o celulă, adică două avioane de vânătoare, ne însoțesc pentru a ne apăra de vânătorii inamici. Se dă semnalul de recunoaștere și ne luăm direcția spre locul de trecere a frontului de luptă. Spre mirarea noastră suntem însoțiți fiecare patrulă, de către patru avioane în loc de două. Deducem că aviația de vânătoare rusă e în zonă. Ne apropiem de frontul inamic, cu nerăbdare de a vedea dacă artileria antiaeriană se va manifesta sau nu.

Trecem liniile rusești în dreptul unui sat la o înălțime de 3000 m., stabilită după datele informative ce am avut la plecare. De obiceiu se trece mult mai sus. O celulă de două avioane rămâne să patruleze linia frontului. Nu se simte, nu se vede nimic la ruși; pătrundem atât de adânc, încât trebue să fi trecut peste toate liniile poziției dușmane și fără incident așa cum a trecut mai înainte o altă escadrilă care s'a și întors nestânjenită, cam în aceiași zonă.

Cei doi vânători ce ne escortează trec pe lângă noi ca niște fulgere. Sunt aproape de tot, încât poți citi pe unul „Don Pedro" și pe celălalt „Hai Fetițo".

Rușii au obiceiul să lase să treacă avioanele noastre ca și cele germane, fără a le ataca până ce câștigă mai mari șanse de lovire prin ceeace-și vor permite cele ce le vor succeda.

Suntem pe itinerariul ordonat. Pe dreapta se vede calea ferată și o primă gară-reper. Se deschid trapele și se pun contactele electrice la lansator și vizor. Ne apropiem de obiectiv; se vede gara care trebue bombardată și satul de lângă ea. Observatorul bombardier — care este chiar căpitanul Teodoru, comandantul patrulei, culcat, cu ochii în luneta vizor, precizează pilotului direcția, îi spune să coboare la 2000 m. pentru a avea un efect mai sigur și micșorează viteza. Toate aceste măsuri odată luate și înregistrate pe aparatul de vizat nu mai pot fi cu nimic schimbate, până după lansarea bombelor.

Avem bombe grele de 250 kgr. S'au luat direcția, înălțimea și viteza ordonată. În acelaș timp se vede că artileria antiaeriană începe să tragă din sat. Nu se mai poate schimba nimic, este prea târziu. Bombardamentul se execută cu un calm și o precizie fără cusur. Prima mișcare lasă două bombe și este urmată imediat de tragerea mânerului care descarcă întreaga încărcătură.

Căpitanul Teodoru, un brav de o îndemânare și un calm admirabil și Sublt. Roventa un tânăr

(Continuare în pag. 3-a)

INCEPUTURILE STATULUI ROMÂN

Începuturile statului român au fost discutate de o serie de personalități de mai multă sau mai puțină bunăcredință. Adversarii noștri au trecut sub tăcere teoriile cari demonstrau păstorea noastră pe aceste plaiuri și au discutat și răsdiscutat teoriile lipsite de orice temei, dar cari încercau să dovedească că noi am venit mai târziu pe tărâmurile pe cari le stăpânim azi. Teoria lui Roessler este cunoscută.

Contribuția română în răsărit, valoarea soldatului român dovedită cu prilejul luptelor contra bolșevismului, au repus din nou în discuție originea neamului nostru. Ostașul român dăduse dovadă de atâtea virtuți, încât era firesc ca o lume întreagă să se preocupe de acești ostași, de trecutul țării care i-a născut și le-a insuflat virtuțile. Și trebue să recunoaștem că toți acei cari au scris despre noi în timpul din urmă, s'au dovedit de o extremă bună credință, iar aprecierile lor au fost din cale afară de măgulitoare. Originea noastră daco-romană a fost recunoscută de toți iar rolul românesc în apărarea Europei față de invaziile din răsărit ridicat în slave.

Ultimul articol care ridică această chestiune a apărut în ziarul german „Neues Wiener Tageblatt" purtând semnătura d-lui Leo Noszella.

Autorul articolului cunoaște în toate amănuntele ei istoria noastră. Făcând o incursiune în trecutul românesc, scoate la iveală o constatare de mare importanță spunând între altele: „Românii sunt un popor de frontieră, care s'a stabilit încă din antichitate la această margine a lumii, iar spațiul vital ocupat de primii săi locuitori forma un fel de fortăreață insulară, care împiedeca cel puțin în parte, pătrunderea influențelor din afară. De aici provine uniformitatea limbei, care spre deosebire de celelalte țări romanice nu cuprinde dialecte".

Iată un adevăr indiscutabil, din care se pot trage concluzii definitive. Limba românească este cea mai unitară dintre toate limbile născute din limba romană. Vorba unui ardelean este aceiaș ca și a moldoveanului, munteanului sau bănățeanului. Aproape nu-i poți recunoaște din care parte a țării sunt."

Ce înseamnă acest lucru? Că dela începutul nașterii românii au trăit întotdeauna pe aceleași locuri formând o fortăreață națională de nedistrus. Faptul că au păstrat apoi cea mai corectă și mai veche formă a limbii latine dovedește nașterea lor în Dacia Felix, moștenitori ai legiunilor latine devenite stăpâne prin îngenunchierea dacilor. Amestecul celor două popoare a fost aluatul din care ne-am plămădit noi. O imigrațiune a poporului român făcută mai târziu pe pământul fostei Dacii, ar fi însemnat înrobarea unei limbi care să difere esențial de limba veche latină. Teoria aceasta valabilă pentru întreg cuprinsul pământului românesc este mai puternică pentru Transilvania.

Simion Ciujanu

Pagina Literară

Amintirile unui invalid

ATACUL DELA ODESA

de Slt. invalid CONST. MARIN
decorat cu Steaua României
cu panglică de Virtutea
Militară

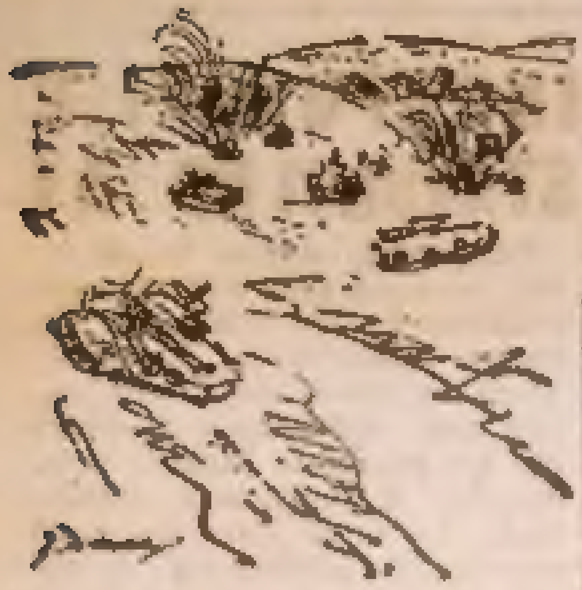

A patra oară, în timpul războiului, când B. M. D.-știi ne vedeam iarăși cu toții. A patra oară inconjurați. Rândurile ni se răriseră foarte puțin. Din Bulor la Tiraspol, am fost în câteva ore. Aici am stat puțin. Era punctul de despărțire de Nistru. De acum ne înfundam în inima Rusiei.

Răbufnituri în miez de noapte, se auzeau până la noi. Odată retrași de pe linia Stalin, ultra-modern fortificată, rușii s'au oprit doar în Odesa. Măruntaiele pământului se svârcoleau când ne lipeam urechea de el. Atunci, mai lămurit pricepeam despre ce este vorba. In Tiraspol erau spitalele de campanie, de trierea răniților, cele mai însemnate. Mașinile cu răniți veneau din ce în ce mai dese. Camioanele cu muniție formau un șir aproape continuu. Vremea ne-a privilegiat și numai după trei zile de marș B. M. D.-ul a și ajuns în spatele frontului, între limanul Kugalnic și mare. Prin vorbe nu se poate descri acea priveliște. Dela zeci de kilometri n'auzeai decât o uruitură înfricoșătoare și continuă. Parcă asistai la prăbușirea lumei întregi. Dărâmături de proporții cosmice, ți se îngrămădeau tot mai mult în suflet, te sufocau și te simțeai așa de neputincios, tu acel om, care îngâmfat luciferic de propria-ți putere credeai că tu ești totul. Cerul era senin și totuși atmosfera prea încărcată nu numai de duhurile celor cari, de curând, trecuseră într'altă împărăție, ci și de mirosul exalat de trupurile în descompunere și de pulberea munților de muniție care se consumau cu iuțeală de fulger și din belșug. Vagonetele roșii care avuseseră îndrăzneala să toarne foc, ori numai să sboare deasupra alor noștri, umilite, zăceau cu nasul în pământ. Armele rusești stăteau înfipte cu țeava în pământ, jelind, prevestind parcă soarta celor ce le-au purtat. Tancuri sfărâmate, mașini arse, bucătării de campanie părăsite. Ici colo, câte o grămadă de pământ arăta trecătorului mormântul vre-unui ciolovec. Seara am ajuns la comandamentul Diviziei. Obosiți, ne-am odihnit câteva ore lângă niște șire cu paie. Era Vineri 29 August 1941. A doua zi, înainte cu două ceasuri de a se revărsa zorile, în formațiuni subțiri, împovărați de gloanțe și de mitraliere, ne apropiam de primele linii. Dimineața se apropia răcoroasă și puțin cam posomorâtă, supărată și ea de urgia care abia începuse. Suntem pe linia artileriei. Din loc în loc baterii grele ori de câmp, îmbufnate dădeau „bună dimineața" tovarășilor cu care ne băteam. Rar mitralierele, mai certărețe din fire, se sfădeau cu rafale reciproce. Anunțau pentru ziua de 30 lupte crâncene. Prin unele locuri „popocurile" bolșevice erau puse în respect de mitralierele noastre Z. B.-uri. Când soarele și-a proectat forma pe cer, eram în spatele Dorobanților pe cari trebuia să-i depășim. In față, la câțiva kilometri, se vedeau clădirile marelui oraș Odesa. In stânga, ne era vecină marea, iar în dreapta limanele. Suntem adunați de comandanți și după ordinul de atac suntem împărțiți pe eșaloane. Eram eșalonul întâi și extrema stângă a Batalionului. Sub comandă aveam și pe sublocotenentul Pătrașcu Mihai, răpus în aceeași zi de niște gloanțe inamice și o grupă de legătură a unui sergent. Soarele strălucitor, din înaltul cerului, ne trimitea zăpușeală și dacă era altă situație, ne-ar fi îmbiat la umbră. Acum, căldura lui mai mult ne îndârjea. Toți eram desfăcuți la gât și nu era apă care să ne sature.

Direcția de atac: satul Ilicevca. Orele 13.30. Semnal: o rachetă albă, trasă dela B. C. Bat. Rața și începuseră dansul prin aer. Brandturile aruncau foc peste noi pentru sondarea terenului. După o sumară orientare ne-am îndreptat fiecare spre plotoanele respective. Ascunși mai ales de vederea inamicului, așteptam cu înfrigurare termenul sorocit și racheta. Din ce în ce, presimțeau și ceva, focul se întețea. Scot carnetul de campanie, în care aveam însemnate — dela 22 Iunie — toate clipele grele prin care trecusem și încrustez: „E aproape 13.30. Peste câteva clipe plecăm la atac. Cine știe cum voi scăpa de aici. Doar prin Puterea de Sus, care m'a scăpat și până acum. Totuși voi scăpa. Sunt convins. Trebuie. Cred. Racheta s'a tras. Cu Dumnezeu înainte! In aceiaș clipă: „Cu Dumnezeu, flăcăi salt înainte!" In față aveam un lan de mălai mai mult decât des. Inaintam greu din această pricină. Doar busola ne călăuzea cu unghiul ei de marș. Rața ne-a văzut. Observatoarele rusești, la fel, și într'o clipă pârjolul s'a deslănțuit. Tunurile de pe mare, de calibru uriaș, își turnau focul în valuri nesfârșite. Artileria grea și de câmp aprindea văzduhul și semăna moarte năprasnică. Aviația ne mitralia, acolo unde bănuia că suntem ascunși. Artileria lor A. A. trăgea în infanterie la orizontală și ne trimetea proectile cu șuierat strident și înfiorător. A. T. la fel vâjâia tenace și convingător. Brandturile veneau peste noi ca fulgii de păpădie aduși de vânt. Șrapnele, ori razante, trimise discret, dar continuu, băteau baza de atac pe care o părăsisem de câteva clipe. Minele, de sub pământ, doar la început provocau surprize, căci în urmă le prinseserăm slăbiciunea. Mitralierele, pistoalele-mitraliere, ori armele automate, țeseau o pânză de foc deasă și ucigătoare. Dar peste toate trebuia să trecem. Trebuia să ne îndeplinim misiunea. Trebuia să învingem. Comenzile noastre erau scurte, hotărâte, îndârjite: „Inainte flăcăi! Legătura! Atenție dreapta!".

Inaintarea noastră îngrozea pe inamic. Ajungeau până să creadă că purtăm centuri de oțel, de nu suntem copleșiți de focul lor ucigător.

Căutând să scap de barajul artileriei cât mai repede, plotoanele de sub comandă le duceam cât mai înainte și cât mai repede. Uraganul începuse și mai tare. Comenzile noastre acum erau strigate. Eram înconjurați de moarte. Eram deasupra morții. Așa de des era semănată, încât era absurd să te mai ferești de ea. Mergeam în picioare. Dintre ai noștri încep să cadă. „Inainte! Toți înainte!"... Și cu fețele crispate, așteptându-ne clipa trimeterii în veșnicie, noi, înaintam mereu. Eram numai ochi și urechi. Moartea camaradului vecin nu ne mai impresiona. Acest vârtej al morții ne cuprinsese pe toți. „Trageți cu nădejde, băieți!"... Sergentul Bărăitaruș de lângă mine și vecin cu casa în satul meu, rumân dârz și cu voința de fier a fost pulverizat de un proiectil. Din arma lui a mai rămas doar țeava încovoiată. N'aveam vreme, dușmanul nu ne dădea răgaz. Acoperit de pământ, m'am desgropat, m'am scuturat, am pus o mână pe ceafă, ca să mă conving dacă mai trăiesc și o uitătură de-o clipă, urmată de-o clătinare din cap, i-a fost ultimul salut din partea-mi. Rușii se retrăgeau sistematic, folosind șireticurile cele mai neînchipuite. Prin acoperiri (bordeie, case, ori perdele de salcâmi), avem cele mai multe surprize. Inaintam pe mitraliere din pricina focului prea des. In față era niște lucernă pe care trebuia s'o trecem, pentru a pune stăpânire pe așa zisa „moară de vânt". Mitraliera cap. Bîcanu nu mai trage. Toți servanții zac la pământ unii răniți, alții morți. Il trimit pe serg. Handrea, care la fel a fost împușcat în cap. Vijelia de foc făcea să șovăie pe puținii cari mai rămăseseră. Atunci am trecut eu la mitralieră și am îndreptat-o către colțul de salcâmi, de unde ne atacaseră de flanc.

Schimbând acceleratorul la cadența repede, am tras continuu 600 de cartușe. Numai la 100 de metri de ruși, îi auzeam și-i vedeam cum se văitau și cădeau. A mă retrage era prea riscant, putând să fiu împușcat. De aceea, singur, încă un salt înainte cu mitraliera care nu mă trădase. Puținele gloanțe cari îmi mai rămăseseră au fost trimise — furtună de foc — către inamicul care acum se retrăgea dezorientat. Restul plotonului, în urma mea la 8 metri, cu majoritatea comandanților morți, n'a mai ajuns pe linia mea.

Singur între linii, barajele armelor de tot felul, m'am apropiat de cei cari trăseseră în mitraliera cap. Bîcanu; le-am strigat văzându-i îmbrăcați în uniformă și cască românească, cu arma ridicată — să nu mai tragă. Credeam că sunt vecinii noștri din dreapta, din greșeală trăgând în noi. Eram echipat complect, portharț, pistol, busolă, fluier, doar cartușierele și lopata i-ar fi putut înșela. Drept orice răspuns, m'au împușcat în picior. Cutremurat, o clipă, am căzut jos. Incă un salt! De astă dată al doilea dum-dum a nimerit în brațul drept, sfărâmându-mi osul complect. Cu violența cu care ești pălit de-o greutate, am căzut la pământ — de-acum definitiv — cu capul în jos, cu mâna atârnândă. Doar un muschiu se mai ținea. Acum am înțeles cine își îmbrăcase hainele noastre.

Lămurit trebuia să-mi iau măsurile de siguranță. Să-mi era greu cu brațul și piciorul drept sdrobite. Arma automată rusească — luată într'o încurcătură în Basarabia, — cu care am luptat până la Odesa — am lăsat-o chiar pe locul unde fusesem împușcat. Și ca să nu mai fiu expus gloanțelor — de-acum declarate—dușmane, am trecut pe linia lor în dreptul unor salcâmi, ocupând, târâș, o groapă rusească. Mă uit la ceas. Era 14,15. Să mă pansez, nu mai puteam, deși aveam la mine pansamente, spirt, foarfecă. Ghemuit în acea groapă, strâns de curelările ce mă încingeau, simțeam cum mă sufoca, vedeam moartea cum îmi da târcoale, întocmai ca jivinile cari așteaptă ultima suflare a cadavrului în ultima svârcolire. Imi scot cu stânga, cu gura pistolul. Șase gloanțe îmi erau rezervate. Inainte însă, de a apăsa pe trăgaciu, gândurile mi-au sburat la cei dragi ai mei. Și..., s'au oprit asupra mamei. Asupra unei mame bătrâne și slabe, care m'a petrecut, plângând, la gară și care întotdeauna îmi trimetea gânduri bune pe front.

Niciodată duhul mamei n'a fost mai aproape de mine ca atunci. O vedeam aplecată peste groapa în care zăceam și mă ruga cu lacrimi fierbinți și înduioșătoare, — cum numai o mamă care și-a jertfit toată viața prin care voi trece... că iar ne vom vedea. Iar duhul mamei m'a înduplecat.

Am aruncat pistolul. Arsurile începuseră mai tare. Imi era sete. Aș fi băut apă și niciodată nu m'aș fi săturat. M'am desfăcut la piept, [illegible] mai mult crescând. Groapa care mă adăpostea, eră așa de mică, încât osul sdrobit al mâinii drepte, intra direct în pământ. Toată bluza îmi era plină de sânge. Pantalonii mi se lăcuseră, scoarță de sângele închegat dela picior. Imi arunc treselele, fluierul, busola. Portharțul l'am băgat sub mine în groapă, trăgând țărână pe el. Când simțeam că am să înțepenesc în groapă, ieșeam și cu capul pe cască, respiram adânc. Se [illegible] ea. O rază de bucurie mi-a adus aminte că în ma[illegible] aveam un măr. Salvarea mea! Doar îmi udam buzele, [illegible] cu mai mare furie progresează. Zăpușeala atmosferică se întrecea cu cea internă. Din nou se deslănțuie un baraj de foc de infanterie, de ambele părți. Se pare că trag drept în mine și unii și alții. O părere numai. Era o simplă întâmplare. Focul era așa de înverșunat, încât fiecare ar fi avut aceeaști impresie. Mă vâr în groapă iar simt că nu mai pot rezista. Incă o sforțare. Deasupra — orice s'ar spune — primejdia e mai mare, dar poți respira mai liber. Singur în această țară a nimănui, ba nu, e a morții, e grozav să te vezi. Nu-mi era teamă de moarte, cât mi-era ciudă teribilă că nu-mi potolisem setea de război. Camarazii mei, pierduți, nu-i răzbunasem după cuviință. Până acum câteva ceasuri eram puternic și nu era forță omenească în stare să mi se împotrivească. Iat-mă acum, nu slab, ci sdrobit, nu învins, ci nesătul de biruință. Se apropie seara atât de mult așteptată, ca să mă pot retrage la ai noștri. Eram doar aproape. Un șuerat năprasnic, mi-a spulberat însă toate planurile. Era o incendiară. A aprins pământul. Mi-așteptam moartea fără strângere de inimă. Ca prin minune, am scăpat ușor, doar trei schije și-au înfipt răutatea lor tot în piciorul drept. O clipă numai și din nou planul de retragere la ai noștri. Se înserează bine. Liniștea începe să se aștearnă odată cu întunericul. De-acum auzeam strigătele celor răniți de ajutor, fie dela camarazi, fie dela mame, fie dela Dumnezeu. Erau și morții, care rânjeau satanic satisfăcându-se din acest chin al lor. E fioros acest spectacol lugubru și odată auzit, nici când nu-l vei mai uita. Cei mai aproape de moarte, scoteau doar gemete surde. In această îmbrățișare a morții e tare primejdios să intri. Conștiința începe să ți se piardă, cea mai tare să se clatine. Cu toate că durerile mă covârșeau, nu scoteam nici un geamăt, ca nu cumva să fiu simțit de dușmani.

CÂTE PUȚIN DIN TOATE CELE

Tuberculoza în Statele Unite

Conform unui referat al unei reviste medicale americane, în Statele Unite mortalitatea cauzată de tuberculoză pulmonară a scăzut în 1941 față de 1940 dela 47,1 la 45,9 la 100.000 locuitori, crescând însă în marile orașe. Rezultat [illegible] privește aproape numai populația albă. La negri, care constituesc 10 la sută din populația totală, numărul cazurilor mortale de tuberculoză fiind de 130 la 100.000 locuitori, [illegible] albi în mizerie sunt un pericol mare de contagiere și pentru celelalte straturi ale populației. Vina o poartă condițiunile sociale proaste, din cauza cărora, de pildă, la 65 la sută dintre bolnavi primiți în sanatoriu boala este foarte avansată, numai 13 la sută fiind în stadiul prim. [illegible] medicală a populației [illegible], prin care ar fi posibilă constatarea din vreme a tuberculozei, dar lipsesc și [illegible] necesare în [illegible].

Progresul microscopiei electronice

Marele fizician german Manfred von Ardenne face cunoscut că acum se pot observa sub microscopul electronic la obiectul în cercetare amănunțit până la o extindere de a milioana parte dintr'un milimetru, în timp ce microscopul obișnuit desvăluie numai structuri aproximativ de 200 ori mai mari. Microscopia electronică a fost dela început încurajată efectiv în Germania.

Raze solare artificiale în mine

Aplicându-se în practică propunerea făcută de profesorul dr. Lecane, [illegible] de ca- rând într'o mină din ținutul Ruhr instalațiuni splendide cu radiațiune solară artificială, pentru ameliorarea condițiunilor sanitare ale minerilor. Instalațiile acestea provoacă îndeosebi formarea vitaminei D, care este de cea mai mare importanță pentru sănătate.

Colonelul erou: Constantin Lovinescu

Războiul sfânt, războiul întregei suflări româneşti pentru dreptatea şi viitorul Patriei. Convingerea luptei pe care o ducem, este unanimă. Convingerea aceasta a scris pagini de eroism, care vor înfrunta vremea. Comandanţi şi ostaşi toţi cu aceeaşi convingere. Cei dintâi sunt întotdeauna în frunte. A reînviat un obiceiu al timpurilor de eroism legendar, care-au trimis peste timp atâtea figuri mărețe. Un comandant trebuia să fie, înainte de toate, un exemplu pentru ostaşii lui. In forţa morală a acestui exemplu, stă garanţia succesului. Războiul acesta al nostru a dat cele mai multe şi mai strălucite exemple, în care comandanţii, mergând la luptă în fruntea unităţilor lor, s'au jertfit, asigurând biruinţa unităţilor pe cari le comandau. Toţi aceşti eroi strălucesc astăzi în Pantheonul cugetului românesc şi amintirea lor va rămâne pildă pentru generaţiile care vor veni. Jertfa lor este temelia pe care se clădeşte România nouă, eternă.

Un nume nou s'a adăugat de curând falangei mărețe a jertfitorilor, numele colonelului Constantin Lovinescu, comandantul unui regiment de cavalerie, care a căzut ca un brav la datorie, luptând alături de ostaşii lui, în stepele Rusiei, unde vitejia românească a înscris în istorie pagini de glorie românească nepieritoare.

Trăgându-se dintr'o veche şi nobilă familie de moldoveni, originar din Fălticeni, oraşul care a dat atâţia eroi ai spiritului, frate al venerabilului critic E. Lovinescu, — colonelul C. Lovinescu şi-a asumat prin moarte comanda legiunii de eroi ai armelor, care s'au jertfit pentru Patrie, ai liniştitului şi pitorescului oraş moldovenesc.

Inalta conştiinţă, integritatea şi bogăţia sufletească pe care scriitorul le-a pus în slujba artei, — colonelul le avea şi el, şi le-a pus cu râvnă în serviciul carierei căreia şi-a închinat viaţa. Suflet de elită, blând şi demn, colonelul Lovinescu avea caracterul şi pregătirea unui adevărat comandant, în care inteligenţa, forţa de muncă, conştiinţa datoriei şi sensibilitatea sufletului, construiseră o personalitate echilibrată, pe care şi-o conducea zi de zi, în ascensiune. Conştient de misiunea lui, a plecat pe front cu convingerea profundă că serveşte o cauză dreaptă. Şi-a dus convingerea spre isbândă, prin jertfa propriei lui persoane.

In dimineaţa zilei de 26 Octombrie 1942 a început lupta în timpul căreia colonelul C. Lovinescu a căzut ca un erou.

Rânduri din scrisoarea pe care adjutantul lui a trimis-o familiei colonelului, după moartea eroică a acestuia, luminează figura de om şi de erou a colonelului Lovinescu.

„In după amiaza zilei, nerăbdător, colonelul părăseşte postul de comandă, pleacă în linia I-a, îşi îmbărbătează prin exemplul său ofiţerii şi trupa; atacul progresează, dar, în faţa generalului comandant, cade răpus de două gloanţe ce l-au lovit în burtă, scapă arma din mână şi se prăbuşeşte la pământ.”

Cuvintele din urmă ale colonelului au fost:

„Visul meu era să mor pentru Patrie şi Rege, pentru dreptatea poporului nostru, cu arma în mână, în mijlocul vostru, aici în linia I-a”.

Generalul său a raportat astfel:

„Colonelul Lovinescu, luptându-se în linia I-a cu soldaţii săi, a căzut pe câmpul de onoare, ca un adevărat erou. Cinste lui şi unităţii al cărei comandant a fost. Răsplata o merită cu prisosinţă dela Patrie.”

Ce s'ar mai putea oare — nu pentru el, ci pentru noi — adăuga la această povestire simplă, dar atât de impresionantă a unei morţi de erou?

Atât: să sădim în suflete pilda care, fără îndoială, va rodi...

Mihail Şerban

DIN ISPRĂVILE ARMATEI NOASTRE AERIENE

(Urmare din pagina I-a)

dintre cei în care vitejia este îmbrăcată în nobila haină a modestiei, execută totul ca şi cum nimic deosebit nu s'ar petrece.

Exploziile acoperă gara. Se măreşte viteza, se ia înălţimea şi în acelaş timp se schimbă direcţia. Se fotografiază rezultatul document cerut pentru verificarea acţiunii.

Văd două gări în flăcări, una lovită de al doilea bombardier. Fumul gros la una indică incendierea de cisterne de petrol. Probabil un tren de petrol. Fotografia a înregistrat foarte bine ceeace am văzut fiecare.

Toate bune, dar exploziile artileriei antiaeriene care le-am trecut ne urmăresc. Se mai virează şi se urcă mai sus. Viteza este maximă. Suntem un moment, numai două bombardiere — sau cel puţin nu mai vedem alte avioane aproape de noi. Facem un mare ocol spre răsărit, dar din altă parte un alt tir antiaerian ne caută. Luăm direcţia sud-vest, pentru a scăpa şi a ne întoarce „la noi acasă”.

In apropierea frontului, pe care trebue să-l trecem, vedem praful tunurilor care trag şi de care astfel n'am fi putut şti că există acolo, oricât le-am fi căutat. Prafului de jos îi corespund exploziile de sus care, din fericire văd că nu ne-au atins. Se încearcă să tragem cu mitraliera din laţă.

Trecem înapoi liniile de luptă. Toţi respiram cu uşurinţă, cu satisfacţia cea mare a rezultatului frumos şi a întoarcerei fără pierderi. Toţi suntem veseli.

Deşi ni se păruse că „Don Pedro” şi „Hai Fetiţo” se îndepărtaseră de noi, a intrat în formaţie şi al doilea bombardier al patrulei noastre. Al treilea, probabil, din cauza tirului antiaerian, s'a strecurat prin altă parte.

Conducem pe vânătorii noştri până la baza lor şi de acolo, despărţindu-ne, ne reluăm drumul spre câmpul de unde am plecat.

La sosire vedem că unul din bombardierele patrulei întâia aterisase deja şi trăsura sanitară era alături de avion. Am dedus imediat că a avut ceva rău. Doi din echipaj fuseseră loviţi. Avionul a venit cu mai multe răni; fusese atacat de un avion de vânătoare inamic care cu toată lupta vânătorilor noştri s'a ţinut cu dinţii de bombardier, până la nimerit. O lovitură de tun îl lovise în coadă, alte gloanţe, în aripi, urme de gloanţe incendiare erau pe elice; norocul a fost prea mare că nu a lovit rezervorul de benzină.

Ca încheere comandantul patrulei dă comandantului grupului raportul laconic: „Misiunea a fost executată. Linia ferată... între... a fost întreruptă în gările... Zona este apărată puternic de artileria antiaeriană. Incendii în ambele gări, prima având în flăcări un tren cu petrol. S'a fotografiat rezultatul”.

Fiecare din cei întorşi îşi reiau mersul normal, cu preocupările de a fi gata pentru altă misiune care-i aşteaptă; căci operaţiunile se succed la intervale destul de scurte. In ultimele 30 de zile, au fost executate, de cele două escadrile din tabăra în care le urmăresc activitatea, aproape 80 de misiuni. Au avut zile cu două ieşiri, în ultimele 20 de zile au lansat la inamic cu precizie şi efecte hotărâtoare, 460.000 kgr. (46 vagoane) de bombe. Au ajuns ca, pentru Stalingrad, să primească însărcinări, care în mod obişnuit, revin aparatelor Stuka, şi totuşi să reuşească cu efecte admirabile spre marea admiraţie a comandamentului german, care a făcut şi verificările cuvenite.

Astfel au bombardat anumite fabrici „precis indicate”, plaja oraşului de pe Volga, unde se executau debarcări sovietice etc., toate cu rezultate minunate.

Aşa se explică dece în comunicatele oficiale germane s'a amintit mereu de acţiunile aviaţiei de bombardament române.

G-l Adj. Tr. Grigorescu

Luptă moldovenii lui Ştefan cel Mare

Sectorul dintre Don şi Volga este socotit de comandamentul militar sovietic ca un punct vulnerabil, în linia aliaţilor care luptă la Stalingrad.

Toate atacurile bolşevice s'au frânt în faţa unei îndârjite rezistenţe, iar manevra plănuită de a cădea în spatele atacatorilor Stalingradului, a dat greş. De aceea bolşevicii au încercat mereu să realizeze acest plan mai spre apus, pe Don.

Atacuri violente s'au dat în sectorul unei mari unităţi de Moldoveni. Despre ele s'au scris în repetate rânduri. Vitejia românilor a oprit în loc năvala bolşevică deşi inferiori ca număr, ajutaţi de curagioşii noştri aviatori, trupele noastre dela sud de Don, au rezistat.

De trei zile armatele lui Stalin au pornit iarăşi ofensiva în acest sector. Profitând de îngheţ şi de vremea rea, sovieticii au dat numeroase atacuri cu efective foarte puternice. Cu toată violenţa loviturii, bolşevicii n'au clintit în nici un punct liniile noastre.

Au luptat Moldovenii zi şi noapte, cu un eroism demn de toată lauda. Unităţi care s'au bătut pentru liberarea Basarabiei, care au arătat atâta eroism la cucerirea Odesei, au ştiut să fie tot atât de viteze şi aci pe Don. Cu toată oboseala şi jertfele celor trei zile de continue atacuri duşmane, marea unitate de Moldoveni a izbutit, în urma ordinelor primite, să pornească la contra-atac să respingă pe bolşevici, iar cu aripa dreaptă i-a împins şi i-a asvârlit peste Don. De câteva zile, pe apele Donului a început să curgă gheaţa. Trupele bolşevice desnădăjduite, înfrânte, s'au aruncat în apă, care a desăvârşit ceeace a mai scăpat gloanţelor şi schijelor române.

Acolo, în fundul Rusiei, Românii dovedesc acelaş eroic şi neînfricat spirit de luptă ca şi în prima zi a războiului. Contribuţia lor la lupta antibolşevică este de prim ordin. Ostaşii noştri nu uită nici o clipă că duc o luptă sfântă pentru libertate şi pentru îndepărtarea primejdiei bolşevice care ameninţă toată Europa şi în special pe noi care le stăm în calea expansiunii. Luptând pe Don, Moldovenii luptă pentru hotarele ţării.

ECHIPAMENT IMPOTRIVA CRIVĂŢULUI

In timpul marşului spre Caucaz şi în direcţia Don-Volga, adică spre Stalingrad, care a durat circa patru luni, n'a plouat decât foarte rar. Zi de zi, cerul rămânea limpede şi de un albastru fără pată, boltit deasupra stepei nesfârşite, în timp ce drumurile primitive puteau fi bine utilizate în primele luni ale ofensivei. Odată cu Septembrie ne aşteptam ca şoselele să se transforme în gropi mocirloase de netrecut. A trecut luna Septembrie şi am avut vreme frumoasă de vară. Chiar în Octombrie, vremea a fost neobişnuit de senină pentru aceste regiuni. Noaptea era ceva mai răcoroasă dar zilele au rămas mereu călduroase şi însorite.

Brusc au apărut, însă, nouri la orizont. S'a întunecat, cad primii stropi şi iarna şi-a trimis patrulele. A sosit timpul să se facă pregătiri de iarnă în cătunele şi bordeiele stepelor nemărginite din faţa Stalingradului. Camarazii noştri români, care se află aici pe poziţie, cunosc prea bine asprimea crivăţului — acest vânt al stepelor ruseşti. Il cunosc mai bine decât soldaţii germani, fiindcă crivăţul bate furtunos şi în patria lor, în special în Basarabia şi Moldova, parţial şi în Muntenia, unde crivăţul se sparge în munţii Carpaţi.

Când vizitezi acum o unitate românească se poate observa o hărnicie de albină. Ferestrele aflate spre răsărit sunt zidite şi date cu lut sau se pun ferestre duble astupându-se fiecare gaură cu hârtie sau cu zdrenţe. Cunoaştem crivăţul: pătrunde prin cea mai mică bortă!

Este greu să găseşti combustibil în această stepă, unde la depărtări de kilometri nu întâlneşti nici un copac şi nici un tufiş şi unde nu creşte decât iarbă. Dar în ceeace priveşte iniţiativa, camarazii români rivalizează cu cei germani. Se găsesc destule case care sunt de nelocuit din cauza ruinelor provocate de

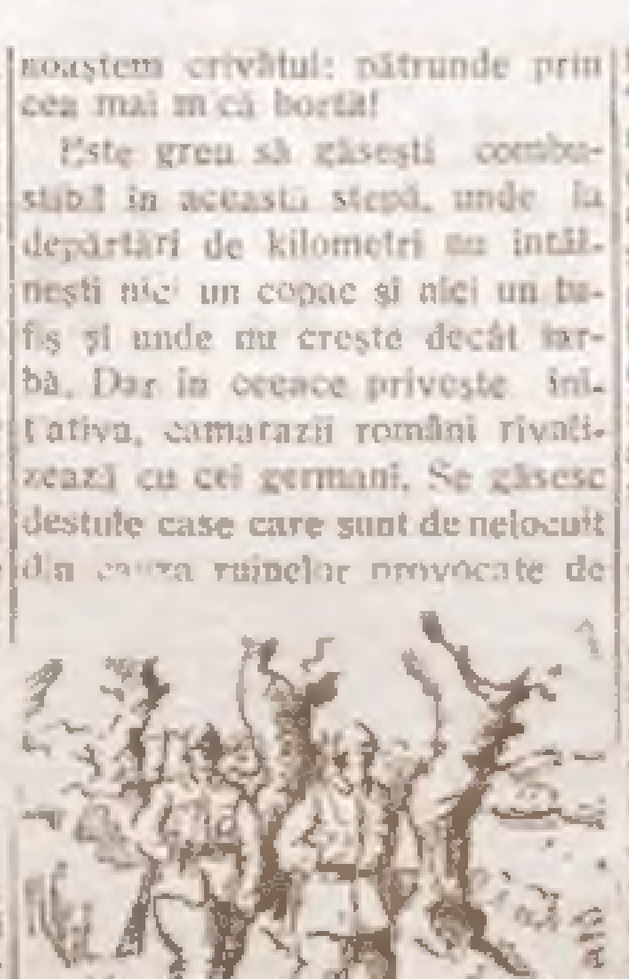

război. Materialul lemnos a fost pregătit drept combustibil de iarnă.

Şi mai presus de toate este bricheta de cărbuni a stepei, brichetă unde nu se pune nici cărbune şi nici nu este furnizată de vreo fabrică sau mină de cărbuni. Bricheta stepei este balega vitelor, care se usucă vara şi iarna se întrebuinţează de kalmuci şi de noi ca material combustibil. Se găseşte cu prisosinţă.

In privinţa luminatului, pe cât posibil, s'au refăcut instalaţiile electrice. Acolo unde nu s'a putut, s'a luat diverse iniţiative. Soldatul român care este în marea lui majoritate originar din clasa ţărănească ştie să-şi organizeze singur viaţa aşa cum face şi în gospodăria sa. Işi face singur lumânări şi feştile. Alţii îşi fac lămpi din cutiile de conserve după principiul candelei. Se înserează, calm pe la ora 5 după amiază şi serile sunt astfel prescurtate şi luminoase.

In târgurile mai mari, cinematografele existente au fost puse în funcţiune. Soldaţii români şi germani asistă la filmele cele mai noui şi se bucură în aşteptarea venirii lor. Aceste distracţii sunt indispensabile, fiindcă stepele imense provoacă o melancolie caracteristică bine cunoscută la soldaţii ruşi. Pentru a depăşi melancolia stepei s'au organizat spectacole de film şi de varietăţi. Dansatoare ucrainiene, trupe de teatru din Rostov sau Stalino, jongleuri şi câini dresaţi dau pretutindeni spectacole. Locuitorii cântă melodii vechi, îmbrăcaţi în costume naţionale şi sunt răsplătiţi cu câte o reprezentaţie de cinematograf. In lunile de iarnă nu va mai fi atmosfera tradiţională a stepei. S'au luat măsuri în această privinţă şi pentru camarazii români.

Un soldat român, care îşi spăla mâinile de lut după ce îşi pusese ferestrele şi bortele uşilor la punct împotriva crivăţului, spunea:

— „Acum suntem gata pentru orice!”

Dr. Hempelmann
Reporter de război

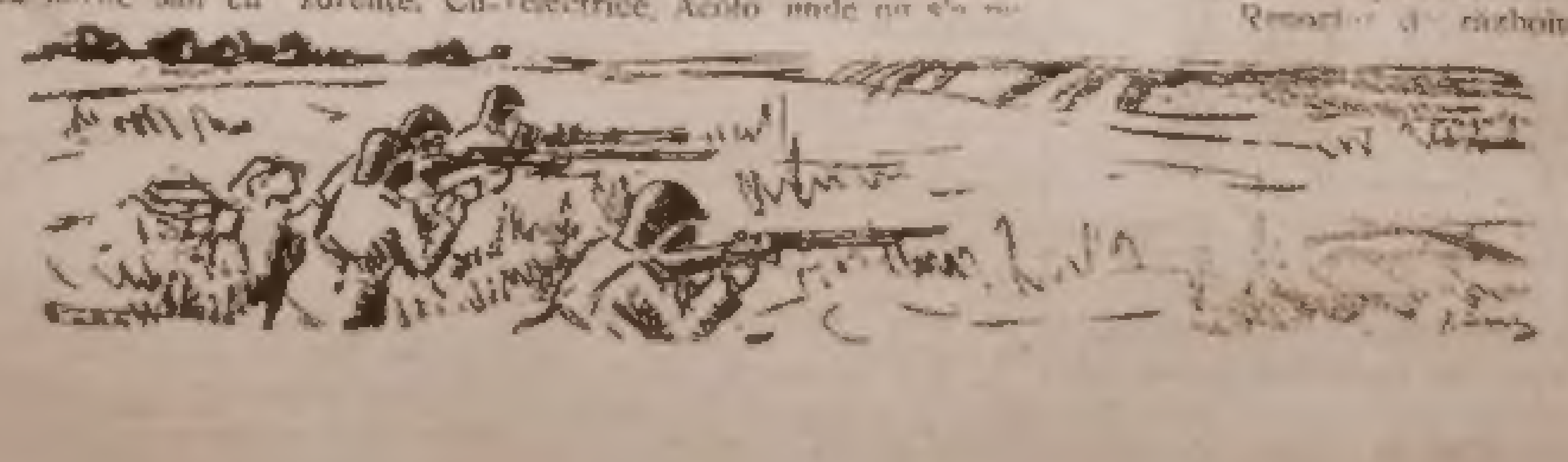

Elogiu german adus presei române

Ziarul „Die Zeit” publică un articol în care se face un amănunţit şi obiectiv istoric al presei române.

Presa română are astăzi o mare misiune naţională şi politică. După întâmplările din ultimul timp i-a revenit misiunea de a întări conştiinţele, sporind încrederea poporului român în propria sa forţă. Faptele vitejeşti ale armatei române servesc ca bază pentru aceasta. Presa se sprijină puternic pe opera de reconstrucţie economică şi socială a Mareşalului Antonescu, misiune pe care şi-o îndeplineşte în mod admirabil.

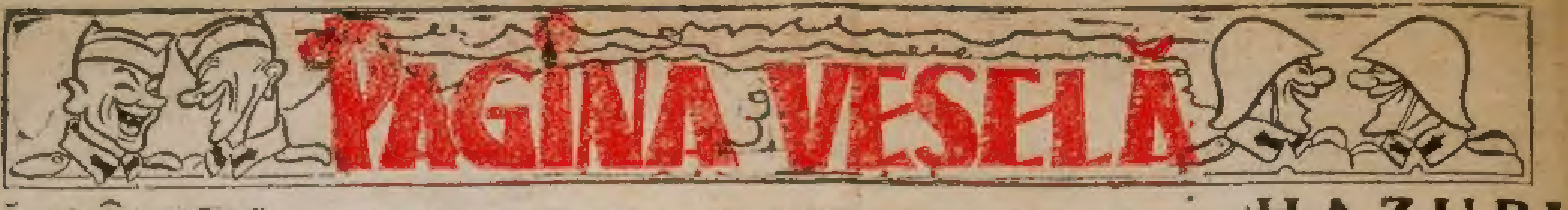

SĂ RÂDEM

Amabilitate

— La Valeriu Popia soseac vreo patru invitați.

— Poftiți! Luați loc vă rog! Că eu mă duc imediat să aduc scaune!...

Tatăl și fiul

Un tată cam indulgent își ceartă fiul:

— Bine măi Sandule, se poate? Tu, ca licean ce te afli fumezi țigări mai bune ca mine?

— Tată dragă, dacă ar fi să vorbim pe drept, dumneata care ai cinci copii, n'ar trebui să fumezi deloc!...

A LUAT-O ALAH!

Un turc dintr'o oarecare țară era tare sărac. Se luptase omul cu o mulțime de greutăți, căutase să se ridice din noianul lipsurilor, dar degeaba totul. Până la urmă, disperat, se hotărî să se ducă la un turc bogat din orașul lui și să-l roage să-l ajute. Dar acesta, deși bogat, era foarte zgârcit. Se gândi el fel și chipuri cum să facă să-l primească, că dacă l'ar fi primit, ar fi scos el ceva. Cum să facă?

Se gândi el câteva zile în șir și tot nu găsi o soluție fericită. La urmă de tot se hotărî să-i scrie. Și făcu turcul nostru o scrisoare dibace și o duse singur la adresă, spunând acestuia dela ușă că va veni peste o zi să ia rezultatul.

Veni a doua zi, a treia zi, a patra zi, nimic! Dacă văzu și văzu că n'are nici un rezultat, atunci nu dormi o noapte întreagă gândindu-se cum ce mijloc să întrebuințeze ca să fie primit. Și spre ziuă găsi. Se culcă fericit, se sculă a doua zi și se duse la bogătaș.

— Salabaerusum, efendi. Aș vrea să vorbesc cu boerul.

— Nu se poate!

— Dă-i efendi hârtia asta! O să mă primească!

Secretarul luă hârtia pe care scria asa: „Mustafa Tefik, cumnatul lui Alah”

Cinci minute după acela fu primit.

— Ascultă Mustafa, zice boerul, de ce mi-ai trimes asta? Cum? Tu ești cumnatul Dumnezeului nostru, Alah?

— Da, mărite!

— Cum asta? Poți să-mi explici și mie?

— Da, mărite! Eu am avut o soră tare frumoasă pe care am pierdut-o de mult... Mi-a luat-o Alah... Și vedeți, d'aia am zis eu așa!...

LA GHICITOARE

Ghicitoarea: *Veți cădea toți trei la așternut!*
Churchill: *Adică?!...*
Ghicitoarea: *Adică o să cădeți. Dar o să cădeți bine, nu vă speriați! Așa de bine încât n'o să vă mai ridicați niciodată!...*

CEASUL RĂU

Iancu Păpădie nu e un om rău, un om cu „colți”, ci e tare așezat. Dimpotrivă, coana Dochița e foc, nu altceva. Și dacă ar fi frumoasă și rea, ei mai-ca-ea valea. Dar e urâtă foc. Vă închipuiți dv. ce-i pe bietul nenea Iancu, care visase la o femeie, vorba cântecului, și frumoasă și lăptoasă și devreme acasă. D'aia l-a făcut și pe el rău. Când e singur e pâinea lui Dumnezeu. Când e cu dânsa, să te ferească Dumnezeu. Că ia foc cât ai zice „cinci” și dacă ia foc, iese cu zile amare. Cum de-a luat-o nenea Iancu, e altă pacoste care n'are nici un rost s'o spun. Nu-i bine să te bucuri de nenorocirea omului niciodată.

Intr'o seară a ieșit și nenea Iancu, ca tot românul, să mai schimbe „aerul”, în oraș. Și-a nemerit la un restaurant unde a ascultat câteva cântece săltărețe „la mama lai” de când era banica fată. Și cum era firesc, a înghițit odată cu „ciocârlia” și „jamparalele” respective și vre-o câțiva țapi de bere foarte respectivi... Nu s'a îmbătat, dar a luat puțin damf. Și damful, ca orice abur se ridică sus. La nenea Iancu s'a suit la cap.

După ce a crezut omul că e deajuns, a plătit „cinstit lăutărește”, a salutat lumea grațios, și-a luat cucoana la braț și ai la tramvai.

Afară noapte, întuneric, aglomerație... abia au găsit loc în tramvai. La un moment dat coana Dochița a sărit ca arsă!

— Iancule!

— Ce-i, Dochițo?

— Iancule! Puștiul ăsta m'a ciupit!...

— Uliu! D'ăștia mi-ești mă musiu? Te legi de femeile oamenilor? Hai, mă?

— Domnule, să vedeți...

— Ce să văd, mă? C'acu' te fac de vezi stele verzi... Hai jos! Jos! Oprește, vatman! Oprește să-l învăț eu pe musiul ăsta să mai ciupească în tramvai cucoanele!

— Domnule...

— Lasă că te fac eu domn... Te domnesc eu...

Și l-a luat nenea Iancu de pept și jos cu el. Acolo în întuneric nu știu ce s'a petrecut.

Au ajuns la poliție. După ce au reclamat cazul, comisarul, un ăla mustăcios și aspru, a ridicat ochii la învinsit. Acesta, gătit după ultima modă și curățel se uită lung la coana Dochița...

— Este adevărat domnule? a zis comisarul.

— Sunt un om de onoare, domnule! Da, este adevărat!...

— De ce nu-ți vezi de treabă, domnule? de ce ai ciupit pe doamna?

— Ceasul rău, domnule comisar... Acum când am văzut-o pe doamna cât e de... frumoasă, mă întreb și eu ce dracu m'a făcut să nu-mi văd de treabă? Numai pentru asta și merit să fiu pedepsit!...

— Păi da, mă dobitocule! M'am ars eu odată când m'am însurat ardete și tu acum, dac'ai fost prost!...

HAZURI

La poliție

— Ascultă domnule, ești învinovățit de doamna, soția d-tale, că ai rupt în spatele dânsii un scaun!

— Un simplu accident, domnule comisar!

— Accident? Cum?

— Da, domnule comisar! N'am vrut să rup scaunul!...

Ca'n paradis!!

— Va să zică te-ai căsătorit și tu! Bravo! Cum îți merge?

— Stai să vezi! Soția mea cântă minunat la pian, dar nu știe să gătească deloc. Soacră-mea în schimb gătește, ce să-ți spun, o minune, însă nu se pricepe la pian deloc!

— Ei și? Nu văd unde vrei să ajungi!

— Să vezi dracie: nu știu ce le-a venit de două zile: nevastă-mea gătește și soacră-mea cântă la pian!...

Tristețe justificată

— Ce-ai mă de-mi stai așa bosumflat?

— O chestie familiară! Știi, nevasta-mea s'a jurat că nu-mi mai vorbește o lună de zile!

— Zău? Și d'asta ești supărat? Să fiu eu în locul tău ce-aș mai zburda!

— Ai dreptate! Însă vezi tu... astăzi se împlinește luna.

Are ureche

— Și zici că nu știu să cânt? află șefule că am cea mai fină ureche muzicală din lume!

— Nu zic ba! O fi așa! Dar mi se pare că nu se cântă cu urechea!

Nici o grijă

Mitică se duce la o cafenea unde bea o cafea. La plecare cheamă chelnerul ca să-i plătească. Acesta îi dă restul de la o hârtie de-o sută; Mitică ia banii, îi vâră în buzunar și dă să plece... Chelnerul însă îi taie calea.

— Domnule, vă rog să nu mă uitați...

— Să nu te uit? A, da! N'avea nici o grijă! Am să-ți scriu!

Și a ieșit din cafenea.

La bâlci

La un circ dintr'un bâlci oarecare un îmblânzitor de lei îngrozește lumea cu îndrăzneala lui. La un moment dat își introduce capul în gura leului.

— Extraordinar! zise Mitică.

— Ce e așa de extraordinar? Intervine Năică. Dacă leul și-ar fi băgat capul în gura îmblânzitorului, mai du-te vino, dar așa? Fac și eu ca el!

TOT CU... CONAȘUL!...

Stăpâna: *Bine, Mariţo, nu ți-e rușine? Nemăritată și cu burta mare în casă la mine?*
Servitoarea: *De, coniță, așa e, dar dv.?*
Stăpâna: *Ei, asta-i! Eu l-am făcut cu conașul!*
Servitoarea: *Păi și eu tot cu conașul l-am făcut, coniță!*

COMPLIMENT!...

— Eu, în tinerețe, deși eram tot așa de... grăsuță, lumea îmi spunea totuși, că sunt o femeie „ușoară”,

ZĂBRAN'C PESTE INTINSUL ZĂRILOR MĂRII NEGRE

S'a împlinit, la 9 Noembrie, un an de când din pâlcurile de albatroși, ce au zburat dela Școala Navală către întinsurile albastre, s'au răzlețit aspiranții Cornățeanu Aurel și Metz Mircea și nu se vor mai întoarce niciodată din calea ce au luat.

Lacrimile tuturor ce plâng undeva în colțuri de țară pe cei ce s'au dus pe calea neînturnată nu pot fi oprite, fiindcă nu putem zăgăzui ceeace a venit pe pământ, odată cu întreaga noastră făptură.

Strânse în colț de gură, ele vor încălzi mereu obrajii celor îndoliați și zadarnică le va fi încercarea ca prin suspin să le curme izvorul.

Dar de dincolo de necunoscutul, pe care ființa noastră îl străbate numai prin moarte, o voce din străbuni, grăind precum credința Geților nemuritori pe aceste meleaguri, ne spune: „Nu jeliți pe eroi, fiindcă ei au trecut în nemurire și durerea celor rămași le-ar turbura Dumnezeiasca odihnă".

Evocarea a tot ce au fost cei căzuți pentru Neam și Lege, nu poate fi cuprinsă în vorbele rostite pe mormântul lor. Le sunt multe faptele și le este sublimă moartea.

Dacă am încerca să ne explicăm de ce tocmai aceștia s'au coborît în adâncuri; am înțelege abia atunci o poruncă a destinului și o Dumnezeiască chemare.

Făpturile alese sunt predestinate prin moartea lor minunată, să croiască oamenilor de rând cale de credință și să fie pentru mulțimile pământului izvor de idealuri.

Aspiranții Cornățeanu Aurel și Metz Mircea, ani de ani vor șopti tuturor marinarilor noștri, prinși de furtună acolo în larguri, că acei ce iubesc marea și o înfruntă cu bărbăție, își iubesc țara și vor să-i croiască un loc ales în lume.

Incerc să desfășor firul acesta, ca acel copil din legendă, spre a cunoaște tot mai mult din ce va fi.

Figura blajină a aspirantului Cornățeanu Aurel, îmi ajută să citesc în destinul nostru pe mare.

Dar destinul acesta trebue să fie rodul muncii noastre, sprijinit pe tradiția făurită de eroii noștri.

Din slava sa Aspirantul Cornățeanu Aurel cu toți din cohorta lui ne șoptește:

„Marinari români, în clipele voastre de răgaz, sub fluturarea pavilionului dela pupa navelor noastre, să vă amintiți întotdeauna, că întinsul de zări albastre a fost crezul nostru și din credința noastră, să împliniți ceeace a fost la înaintașii noștri doar înfiripare.

Pe mormintele noastre fără cruce să ridicați cel mai frumos monument și cea mai scumpă ofrandă pentru noi: *o marină românească mare și puternică pe Dunăre și pe Marea noastră.*

Numai astfel va licări pe întinsul de zări albastre, candela nemuririi noastre".

Șoaptele acestea trebue să stăpânească întotdeauna gândul nostru, al tuturor marinarilor români și oglinda vieții noastre să fie acest predestinat, a cărui trecere prin viață a fost ca un luceafăr.

Vom cinsti astfel memoria lui și a lui Metz Mircea. Fapta lor și a marinarilor vedetiști, căzuți la datorie în serviciul Patriei, ne va fi îndreptarul întru alt destin al Neamului Românesc pe mare.

Peste lacrimile ce se strâng la fiecare dintre cei ce i-au iubit și peste liniștea de mormânt ce îi înconjoară acolo în adâncuri, aripi de pescăruși își vor descrie mereu zborurile și ne vor rămâne mereu în veșnicie, călăuză victorioasă, în drumurile pe mare.

Din gură în gură, la bordul navelor noastre, se va povesti, că au fost o dată doi aspiranți de marină, frumoși la trup și mari la suflet.

Și ei au plecat cu vedetele lor pe mare ca să înlăture din drumul navelor noastre, dușmanul nostru cel de veacuri.

Și au tot răscolit el imensitatea de apă sinelie, dar într'o zi s'au dus în adâncuri, să fie strajă veșnică a destinului nostru pe unda de zări albastre.

De atunci peste mormintele lor din abis, marea se rostogolește în valuri. Și de acolo din străfundurile lui Adamastor, povestea vieții lor se deapănă frumoasă ca un fir de legendă.

Din apele Varnei, din apele de la gura Bugului și din toate apele Mării Negre, cohorta celor cari au căzut la datorie se mărește.

Este astăzi și va fi întotdeauna parada de albatroși peste ZĂBRANICUL DE PESTE INTINSUL ZĂRILOR ALBASTRE ALE MĂRII NEGRE.

Și peste acest zăbranic va străjui deapururi, în chip de arc de triumf, bolta de stele a cerului albastru, cât se întinde peste Marea Neagră. Iar ca rug al jertfei lor, se va înălța și va arde zi de zi aurora dimineții, ca să ne fie îndemn să fim mai dârzi în lupta pentru împlinirea credinței cronicarului că și aici la Marea Noastră trebue să ajungem mai mult decât am fost.

Lt. comandor.
Popescu Deveselu

Tinerii lui Mussolini pe frontul de Răsărit

Suntem cinci fasciști care am făcut Marșul asupra Romei, în acest regiment și foarte mulți tineri ai Lictoriului. Ei roesc în preajma noastră cu dorința de a căpăta învățăminte dela noi, dar s'au dovedit a fi în stare să dea tuturor o pildă de entuzism, de credință și de frumusețea gestului. Am întâlnit zilele trecute un student grav rănit într'un post de prim autor, care a declarat înainte de a muri: „Nu-mi pasă că mor. Mai am doi frați în Rusia care vor ști să mă răzbune. Trăiască Italia, Trăiască Ducele!"

Intâlniri ca acestea nu sunt atât de rare pe cât s'ar părea. Intr'o zi am avut prilejul să vorbesc cu un sublocotenent de artilerie, ofițer de legătură cu unitatea noastră. Era foarte tânăr, surâzător:

— Ce faci în viața civilă?

— Sunt student în inginerie la Bologna.

— Dece nu te-ai dus să dai examenele?

— Le voi da pe urmă. Acum avem de lucru aci. Examenele de aci sunt mai grele.

Prin această frază din urmă el a căutat aproape, să se scuze pentru faptul de a nu fi dat examenele. Răspunsul acestui tânăr artilerist îmi amintește de ceea ce s'a întâmplat înainte de a intra în acțiune. A sosit o circulară care îngăduia studenților să se întoarcă în Italia pentru examene. Cu toții doresc să-și vadă părinții, și poate voluntarii mai mult decât ceilalți. Numai într'un singur regiment de bersaglieri studenții cu dreptul de a pleca erau 17, aproape toți subofițeri așteptând să fie înaintați la gradul de sublocotenent. Cu toții au refuzat să se bucure de acest drept. Iarna grea rusească trecuse iar vara venea cu perspectiva unor noui lupte, a unor noui prilejuiri de a dovedi credința și vitejia lor. Această hotărâre, luată cu simplitate, ilustrează de minune cele două ștersături trase pe cuvântul „carte" depe antetul revistei universitare italiene intitulată, după cum se știe, „Libre e Moschetto". Nu era deci o simplă manifestare tinerească de entuziasm, ci programul vieții noui în care intrau să lupte pentru gloria Patriei.

In 1926 Arnaldo Mussolini spunea: „Italia nu are granițe geografice, ci se întinde în regatul spiritului. Italia dăruește, întru cinstea oamenilor, necontenit eroi".

N'am să uit niciodată vizita făcută răniților din regimentul meu. Spitalul de câmp era instalat într'una din vilele principilor Orlov, o clădire cu o fațadă arătoasă, dar cu niște încăperi întortochiate și improprii.

In vreme ce treceam prin fața unei săli, aud că cineva mă strigă. Un rănit care se ridică în capul oaselor să-mi poată face semn cu mâna. Este foarte palid și slăbit. Nu-l recunosc, căci este dintr'un alt regiment de bersaglieri, scump și acesta inimii mele, căci în cadrele lui am petrecut momente înălțătoare din viața mea. Tânărul mă strigă încă odată și îmi explică:

— Am fost cu Dumneavoastră în Albania. Sunt M. Am urmat cursul de voluntar pentru studenți la Pola. Acest curs era studus de colonelul nostru, eroul Calase.

— Dar ce cauți aci? — l-am întrebat.

— Mi-am făcut și eu datoria ca și camarazii mei — mi-a răspuns simplu.

Imi arată, după ce dă plapoma la o parte, spre picioare, îi lipsea cel stâng. Și ca și cum ar fi vrut să mă consoleze el pe mine, a arborat o expresie de înțelegere, de satisfacție și de optimism: — Tot noi învingem, asta nu înseamnă nimic. Eu sunt cel care am făcut cel mai puțin pentru țara mea.

Cu acest spirit studentul dela Institutul Colonial din Napoli a primit rana gravă pe care războiul i-a adus-o pe când se afla la datorie. Socotind această vătămare ca un semn de noblețe.

Dacă nu mi s'ar fi părut prea melodramatic aș fi repetat gestul și cuvintele căpitanului din „Cuore" al lui Edmondo de Amicis, în fața micului erou: „Eu nu sunt decât un căpitan. Tu ești un erou".

M'am mulțumit să-i strâng bărbătește mâna, ca să-mi ascund emoția. Eșind l-am mai privit odată. El îmi făcea semn cu mâna, ca și cum ar fi avut amândouă mădularele neatinse.

„Scopul lui Timoscenko de a obține ca de pe frontul dela Stalingrad să fie luate forțe, pentru a face față ofensivei declanșată în sectorul italian a dat greș. Italienii s'au îngrijit singuri să pună o stavilă hotărîtă inamicului, fără ca o singură divizie germană să fie sustrasă de pe câmpul de bătălie".

Prin aceste cuvinte rostite de comandantul german, sub ordinele căruia luptă trupele italiene, întreaga trudă a ostașilor italieni este preamărită, cum numai ostașii știu să preamărească cu simplitate și cu adevăr. Solemnitatea împărțirii Crucilor de Fier și a Medaliilor pentru Virtute Militară Corpului de Armată comandat de Masse care astăzi dintr'un corp de expediție, s'a prefăcut într'o adevărată mare armată stă sub semnul acestor lapidare cuvinte.

Petre Luigi E. Gianturco

Atacuri bolșevice respinse de Vânătorii de Munte pe Valea Albinului

Vânătorii de Munte continuă cu dârzenie luptele atât în centru cât și în partea de vest a Caucazului.

Urmărindu-se rectificarea frontului și ocuparea ultimelor poziții puternice pe care le mai au bolșevicii în regiunea Caucazului de Nord, luptele se dau acum pentru ocuparea regiunei Grosny și a portului Tuapse. Dacă regiunea petroliferă din regiunea Terekului superior reprezintă însemnate zăcăminte de petrol, portul Tuapse este ultima nădejde a flotei sovietice din Marea Neagră. De aci și îndârjirea cu care sunt apărate aceste două orașe.

Infiltrările pe văile munților, până în sus spre izvoare, cuceririle culmilor care păzesc aceste căi de comunicație spre așezările mai îndepărtate, cer mult spirit de prevedere, inițiativă și curaj. Lupta în munte este deosebit de grea. Dar Vânătorii de Munte români, odată ajunși într'o regiune, odată ce au pus stăpânire pe o culme, știu să o păstreze. Zilele acestea marea unitate de Vânători de Munte români a știut să respingă mai multe atacuri puternice ale unităților sovietice. Cu toată dârzenia atacurilor, românii au păstrat pozițiile cucerite. Pierderile bolșevice au fost mari. Vânătorii de Munte familiarizați cu piscurile Carpaților, dovedesc că știu să-și împrietenească și stâncile Caucazului. Luptă dârz, eroic, pentru dreptate și pentru afirmarea românească în lume. Luptătorii în Caucaz scriu pagini de istorie universală. In îndârjirea lor se vede toată mândria și dorința de libertate a unui popor.

Sutrisanu Desen (S. M. P.)

GHICITORI

DEZLEGĂRILE LA GHICITORILE PUBLICATE IN NUMARUL PRECEDENT

32) Leagănul; 33) Limba; 34) Lingura; 35) Limba sau minciuna; 36) Lingurile şi strachina; 37) Luleaua; 38) Lumânarea.
39) Luna; 40) Macul; 41) Mamăliga; 42) Mănuşa; 43) Mărăcinele; 44) Mătura; 45) Mâna; 46) Meliţa; 47) Măduva copacului; 48) Morarul; 49) Moara; 50) Nasul; 51) Zăpada; 52) Noaptea; 53) Nuca; 54) Numele; 55) Ochii; 56) Găurile din caşcaval; 57) Oglinda; 58) Opincile; 59) Oul; 60) Patineul; 61) Păianjenul; 62) Pălăria;

Turtă peste turtă
Şi la mijloc urda.
(Pelincile)

Am o vacă, când o mulg
O întorc cu picioarele în sus.
(Plosca)

Ce-i subţire ca bâiorul
Şi e lungă ca fusciorul.
(Pleata)

Cine se vaită fără să fie bolnav
Şi caută fără să fi pierdut ceva.
(Porcul)

Dela noi până la ei
Tot fâşii de tei.
(Cărările)

Un mort între doi vii.
(Proţapul)

Ce mic şi mititel
Se tulbură şi Vodă de el?
(Purecele)

Suflet n'are,
Suflet fură.
(Pasca)

Cerceluşul mărit
În fundul căldării.
(Racul)

Mândră ca o fetiţă
La coadă ca o furculiţă.
(Rândunica)

Ce şade pe mine
Şi nu-l simt?
(Numele)

Patru fraţi pe drum tot fug
Şi nici că se mai ajung.
(Roatele)

Lune e, sarbe nu-i
Unghii are şi mâţă nu-i.
(Rugul)

Retevei de teiu
Limbă de balaur.
(Sabia)

Burtea-i gros
Fără os.
(Sacul cu mălai)

Ce se prinde degrabă
Şi nu face roadă.
(Salcia)

Patru picioare
Le încalţ cu două opinci.
(Sania)

Stroia, mdă, frate,
Ţi-l pun la spate.
(Scaunul)

Ce e mică şi mai mică
Şi de Vodă n'are frică?
(Scânteia)

Copaie peste copaie
La mijloc carne de oaie.
(Scoica)

Câmpul alb oile negre
Cine le paşte le cunoaşte
(Scrisul)

Ţăndărica bradului
Veselia satului.
(Vioara)

Am o găină pestriţă
Duce vestea la Gheorghiţă.
(Scrisoarea)

Mâţică şi încovoiată
Dar mănâncă iarba toată.
(Secera)

INDATORIRI FAŢĂ DE NOI INŞINE

Una dintre cele mai grele probleme ale vieţii sociale româneşti, care s'a bucurat în trecut ca şi în prezent de largi discuţii, este şi aceea a şcolii. S'a spus şi pe drept cuvânt că viitorul unui neam poate fi întrezărit prin structura tineretului său. De aceea, mai toţi oamenii de cultură cum şi cei politici s'au ocupat îndeaproape de felurite reforme prin care am izbutit să creem o şcoală mai bună, mai ideală, asigurând astfel viitorul neamului nostru.

Ceea ce caracterizează însă societatea românească din ultimul sfert de veac este nestabilitatea în concepţii, în reformele statale, în orice acţiune oficială sau particulară. De aceea, în domeniul didactic am avut felurite reforme, fără continuitate între ele. Avem o societate neaşezată, frământată în fel şi chip de oameni politici, de ideologi străini, de nevoi economice. Aceeaşi nesiguranţă a zilei de mâine a lovit şi şcoala. Aşa că atunci când se discută şcoala, lumea trebuie să se înţeleagă că şi această aşezare e în prefacere ca oricare alte ramuri ale societăţii noastre. Şcoala nu este mai bună sau mai rea decât, să zicem, sistemul economic. După cum în finanţe au fost promovate felurite concepţii tot astfel şi în şcoală. Cutare ministru a căutat să impună clasicismul, un altul a promovat realismul. S'a spus apoi că se face prea multă teorie, că tineretul învaţă prea mult, din care cauză se debilitează fiziceşte. De aici, concepţia sportivă în şcoală, cerându-se: Mens sana in corpore sano. Întrecerile sportive au creat o modă nouă în tineretul nostru.

Am venit apoi cu inflaţia în diferite domenii de activitate. Era firesc deci să facem inflaţie şi în şcoală. S'a spus că avem şcoli puţine, de aceea s'au creat fel şi fel de şcoli, unele numai cu profesori, altele numai cu elevi. Criza economică de mai târziu le-a atins însă destul de puternic. Atunci au strigat oamenii politici că sunt prea multe şi a început întrecerea între miniştri: care desfiinţează mai multe.

În această continuă nestabilitate sunt de vină profesorii sau elevii? Nu mă gândesc să iau apărarea profesorilor, dar în niciun domeniu de activitate nu vom afla oameni mai legaţi de meseria lor şi mai năpăstuiţi de soartă ca în învăţământ. Profesorul este cu adevărat un apostol. Sunt mii şi mii de profesori, de învăţători care nu cunosc o altă bucurie, altă mulţumire sufletească decât în şcoală.

Şcoala este numai o celulă a societăţii româneşti. Omul de stat, ca şi un medic, nu poate discuta o singură problemă a societăţii pe care o conduce. El trebuie să aibă privirea de ansamblu, tratând în acelaşi timp toate celelalte organismului.

Punctul de plecare se află aici. Reciprocitatea de sentimente, stabilitatea în concepţii, realizarea unei armonii sociale, pe temelia unei vieţi noui. Acestea vin desigur, şi dintr'o îndelungată discuţie care, firește nu provoacă la suprafaţă destule nemulţumiri. Oamenii uşuratici sau cei grăbiţi în judecată, au privit lucrurile superficial, luând spuma fierberii dela suprafaţă drept dreptate care se apropie pe îndelete la fund.

Câţi nu au crezut că societatea românească e bolnavă incurabil? Colecţiile de ziare stau mărturie în această privinţă. A venit însă un moment critic în istoria neamului românesc. Năvala primejdiilor s'a năpustit asupra hotarelor de ţară, sfârtecându-le. A fost un ceas de încercare sufletească. Apoi nu mult după aceea, organismul a reacţionat cum nu se putea mai bine. Mulţimea ucigaşilor de eroism aduse anonim de tineretul nostru trebue să ne dea de gândit. Departe de noi, acolo, jos, în Crimeea, la Donet, la Harcov ca şi la Sevastopol, fraţii şi rudele noastre aduc jertfe de neînchipuit care, cu siguranţă, vor contribui la schimbarea istoriei noastre.

Dacă şcoala românească ar fi fost atât de decăzută, nu ar fi izbutit să dea eroi. Dacă societatea românească ar fi fost bolnavă ea nu ar fi fost capabilă de sacrificii. Nu oricine ştie şi poate muri pe meleaguri străine. Societăţile bolnave din Apus nu au ştiut să moară pentru însăşi hotarele lor.

Astăzi, neamul românesc este împărţit în două: unii luptă cu eroism în contra Răsăritului, în contra acelui Răsărit de unde nu poate veni decât pieirea.

Alţii stăm acasă, ducând oarecum o viaţă comodă, desigur fără primejdiile de moarte pe care le înfruntă fraţii plecaţi peste Nistru, Nipru şi Donet. Şi unii şi alţii trebue să luptăm fiecare după cerinţele momentului. Cei plecaţi sunt aşa cum îi arată comunicatele pe care noi le stabilim. Ei sunt deschizători de ţară nouă, de ţară strămoşească, iar noi cei de acasă trebue să ţinem un singur ţel: realizarea armoniei sociale. O armonie creatoare de forţă naţională. Lupta noastră a celor care nu avem armele în mâini e pe tot atât de măreaţă şi necesară ca şi a celor de pe front fiindcă avem de creat sau de păstrat temeliile întregii activităţi sociale. Vrem să ne creăm un comerţ, o industrie românească. Să ne întrebuinţăm toate forţele noastre pe care să le dăm producţiei pământurilor noastre româneşti.

Ridicând problema şcolii, ea nu se poate afla decât în noua şcoală activă, naţională, care duce tineretul nostru către idealurile înalte ale culturii neperitoare prin căile de pur naţionalism. Naţionalism care ne spune că nu suntem numai stăpâni pe tot ce dă ţara strămoşească. Ei au sânge răspândit cu generozitate în Răsărit arată oricui pornirea naţională a unui popor doritor de viaţă naţională în hotarele sale.

Barbu Theodorescu

DESPRE LUCRURI STIUTE ŞI NEŞTIUTE

N. Bălcescu despre Mihai Viteazul

După plecarea prinţului Bathori, neobositul Mihai-Vodă fără pierdere de vreme, hotărî a sfârşi campania cucerind cetăţile de pe ambele ţărmuri ale Dunării. Drept aceia, el porni spre Brăila care se coprinsese, cum ştim de turci, în vreme ce din porunca lui, spătarul Udrea lua cetatea Nicopolei şi aga Fărcaş se îndrepta spre Vidin. Turcii din Brăila cum aflară că Mihai s'apropie de dânşii, năpustiră cetatea şi fugiră peste Dunăre. În acea fugă grabnică trei sute din ei se înnecară în acest râu. Mihai primi glas dela îndrăznețul Udrea că, după ce a trecut Dunărea, s'a lovit de faţă cu Afit-Paşa care îi ieşise întru întâmpinare şi foarte îl bătuse şi i-a spart oastea aşa cât acest paşă d'abia a putut scăpa cu două fugi. Mihai pripi atunci despre Nicopole şi apoi, trecând Dunărea, împreună cu Udrea, ia cetatea Nicopolului şi arde, sfărâmă, răbeşte şi pustieşte toate aşezările turceşti din Bulgaria până la Vidin. Ajungând aci el găsi cetatea în puterea îndărătnicului viteaz Fărcaş care îşi izbândise glorios acum pierderea ce prin înşelăciune încercase într'acest loc câteva luni mai înainte. Acest general, mai mult voinic decât norocos, fusese mai 'nainte preot în satul Fărcăşani din judeţul Romanaţi şi se numia Popa Stoica. Aflându-se într'acest loc de margine care era adesea bântuit de Turci, Popa-Stoica luase obiceiu după săvârşirea liturghiei de-şi lua patrahirul şi armându-se cu paloşul, pleca în capul sătenilor de vâna Turci. Vestea voiniciei lui ajunsese până la Mihai, care puse pe Mitropolit de l despopi şi în loc de rasă, îl învesti cu cepchen, şi în loc de cruce, îl armă cu sabie, crezându-l mai vrednic de a sluji patria cu armele decât cu liturghiile. Fărcaş adeveri aşteptările Domnului şi vitejia cu care se deosebi în mai multe rânduri îi dobândi de la dânsul slujba de agă sau general de pedestrime. Astfel acum, ca în mai multe rânduri, vom vedea pe acest Domn răsplătind deopotrivă meritul şi slujbele către patrie, fără a căuta privilegiele naşterii sau ale stării.

Locuitorii din Bulgaria, aflând de sosirea lui Mihai în Vidin, se adunară toţi din toate părţile de i se închinară. Vitejiile acestui Domn aprinseră toate sufletele popoarelor chinuite de Turci: locuitorii din Serbia, Bulgaria, Bosnia, Macedonia, Albania şi mai multe părţi ale Greciei alergau de pretutindeni sub steagurile lui şi toate popoarele acestor provincii îşi întoarseră privirea spre dânsul ca către un înger de mântuire. De atunci ele începură a-l numi „straja lor dela Răsărit".

Aceste din urmă biruinţe dela Nicopole şi Vidin încununară frumoasa armata şi nemuritoarea campanie din vara anului 1595. Întru toate vrednică de cea de iarnă. Răsăritul Românilor, ca un viscol de mânie sculase fierul şi pârjolul peste toată întinderea dela Dunăre a împărăţiei turceşti.

Naţionalismul

Naţionalismul este marea lor drept de a se simţi naţionali cu dreptul de mai iubi ţara lor de baştină, de a se gândi la moartea ei, de a da ceva din viaţa lor pentru a o apăra sau înălţa. De fapt, acesta nu este un drept ci mai degrabă o condiţie a dreptei omeniri, omul căruia i-ar lipsi o asemenea fibră n'ar fi om. Viaţa lui ar avea în ea ceva veşnic desnodabil. Ar suferi de o infirmitate ireductibilă, capabilă să-l împiedice dela exerciţiul sufletesc al legăturii cu trecutul şi cu un pământ anumit, în orice caz un asemenea om ar fi condamnat să ducă o existenţă străină, fără să poată deveni undeva agent înfăptuitor al vreunei colectivităţi şi mai ales fără să poată simţi vreodată emoţia acesteia.

Plecând dela o asemenea premisă, putem spune că, înăuntrul unei comunităţi omeneşti, naţionalismul are atâtea straturi câte pături sociale se găsesc în acea colectivitate, sau mai bine zis, câte diferenţieri funcţionale există între acestea. Astfel, referindu-ne la ţara noastră — pentrucă în fond aici ne interesează nu atât problema naţionalismului în genere, cât problema naţionalismului nostru românesc — putem distinge, în mod schematic, două straturi integrante: naţionalismul păturii ţărăneşti şi naţionalismul păturii noastre conducătoare.

Deşi deopotrivă de importante, pentrucă unul se sprijină pe celălalt şi pentrucă numai simbioza lor organică poate da ţării o bază sufletească sigură, totuşi problematica lor are forme şi intensităţi diferite.

Cugetări

Viaţa ta se arde oricum, lăsând cenuşa în urmă: caută măcar de încălzeşte cât mai mulţi pe lângă tine.

Cel ce stă jos să nu râdă de cine cade de pe vârfuri.

SOCOTELI DE PETRECERE

RASPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMARUL PRECEDENT

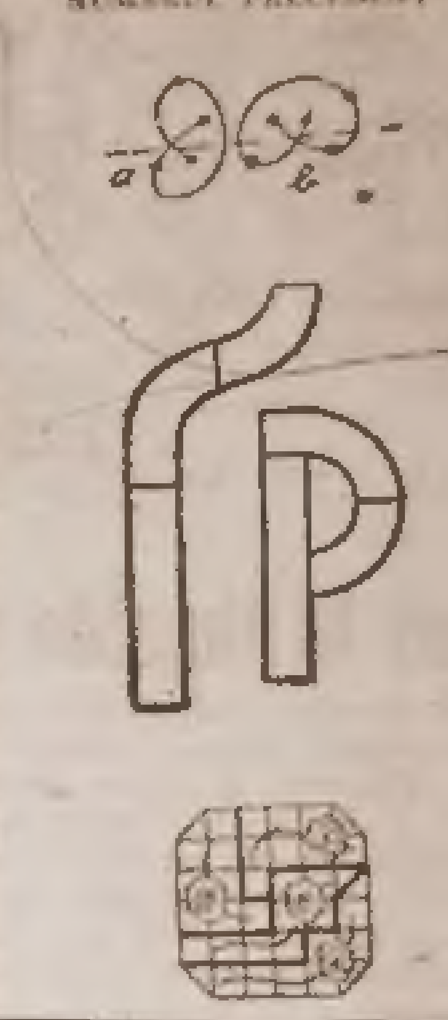

7. PASAREA NEAGRA

De pe piatra albă a sburat pasărea neagră. Şi e cineva care spune că pasărea neagră e mare întocmai cât piatra cea albă.

Luaţi bucăţile de piatră albă şi încercaţi să faceţi cu ele pasărea neagră.

8. GONGUL

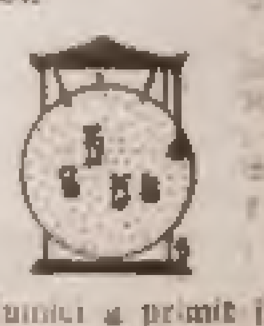

Moş Glumici a primit în dar un gong frumos şi chinezesc, veritabil. Pe discul de bronz bătut sunt gravate 4 semne chinezeşti misterioase. Ce-i dă în cap lui Moş Glumici? Să împartă gongul în 4 părţi egale astfel ca fiecare să aibă unul din semnele chinezeşti pe ea.

Cum să facă această împărţire?

9. MOŞ GLUMICI DULGHER

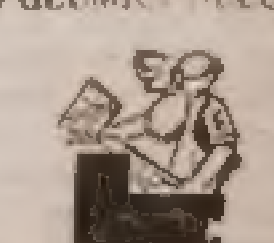

Din scândura pe care o vedeţi, Moş Glumici vrea să facă un patrat. El îşi alege tocmai ferăstrăul pentrucă vrea să facă o singură tăietură, mai complicată, astfel ca punând cele 2 bucăţi obţinute, într'un anumit mod laolaltă, să obţină un patrat.

Arătaţi Dvs. pe hârtie cum va fi trasă linia.

10. IMPARTEALA IMPOSIBILA

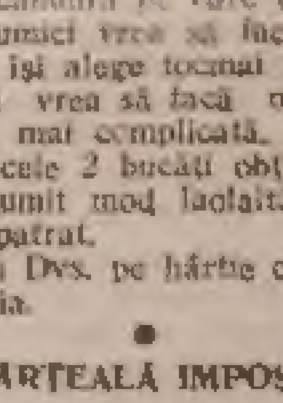

Avem o scândură de cinci ori mai lungă decât lată. Se cere să facem din ea un patrat, dar ea are noduri cari nu permit o tăiere corectă cu ferăstrăul. Totuş din trei tăieturi, dacă se ţine seama de cele două semne de pe marginea din dreapta a scândurii, se poate soluţiona problema.

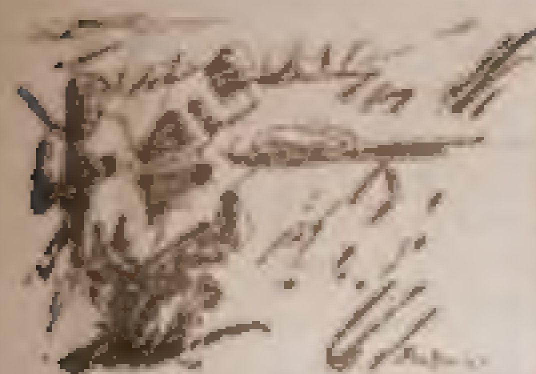

In clipe de răgaz pe front

Ar fi o greșeală să se creadă, că pe front nu se face altceva decât luptă și numai luptă. Nu. Unitățile care s'au făcut un oarecare timp datoria în linia întâia, sunt trecute în rezervă pentru refacere, sau li se dă o misiune care permite acest lucru.

Așa de exemplu, o mare unitate de călăreți, care a luptat dela Rostov până la râul Cuban și peninsula Taman până la Novorossisk, se găsea în toamnă pe malul Mării Negre, în dispozitiv de apărare de coastă. Față de tensiunea luptelor trecute, parcă este în repaus. Marșurile, luptele crâncene, colbul tuturor drumurilor, apa sălcie și toate celelalte neajunsuri, sunt o simplă amintire. Fețele înăsprite au început să se lumineze ca peisajul plin de soare și de mare. Toată lumea se bucură de căldura acestui sfârșit de toamnă. In larg, vase germane culegătoare de mine, pescuiesc minele ucigașe din fundul apelor noastre. In timp ce pândarii scrutează zările, ceilalți rezolvă o serie întreagă de lucruri, la care în toiul luptelor n'au avut timp nici măcar să se gândească.

Bucurii mărunte

In cantonamente, fotografiile celor dragi, ieșite din fundul raniților, răspândesc o atmosferă de acasă. Câte unul citește dus ca pe o carte aleasă, scrisorile primite în curs de un an.

Altul, cu fotografia unei femei tinere în față, concentrat și grav, se apleacă peste o masă improvizată și scrie cu atâta râvnă, încât pare că vrea să-și trimită întreg sufletul plocon pe o suprafață de carte poștală.

Rufele spălate se usucă întinse la soare. Unul drege ciorapi, altul vestonul. Nasturii lipsă sunt înlocuiți pe rând și tacticos. Unul dă una, altul cere alta și toată lumea găsește tot ce-i trebuie, într'un freamăt domol de gospodărie ostășească. Vizită medicală, împărțirea [illegible] și administrarea unei serii de injecții antitifice se face cu rânduială și domol. Ofițerii înainte, apoi trupa, dar cu toții la un loc. Ziua se scurge liniștită. Un flăcău voinic întins pe spate, cu ochii închiși, îngână în soare o doină tărăgănată din satul lui de acasă.

Intr'un colț mai retras, doi citesc cu evlavie slova românească a unei gazete. Aici, la mii de km. orice gazetă înainte de a deveni foiță de țigări are semnificația unei cuminecări cu cei de acasă.

Exceptând câte o alarmă, numai sosirea curierului poștal dobândește valoare de eveniment. Acesta odată sosit, este atacat și despuiat de întreg volumul de corespondență. Plicurile sunt rupte cu nerăbdare și vezi cu ochii cum răsare o bucurie îngerească pe fața cititorilor. Dintr'un pachet sosit pentru unul, se înfruptă toți. Câte o fotografie trece din mână în mână. Și, nu se știe dacă știu și cei deacasă, că în ziua în care sosește câte o scrisoare, cu cel fericit ai putea prinde și epuri. In toiul acțiunilor, când nu ai răgaz să dormi și să mănânci zile și nopți în șir, toate se petrec într'o grabă tăcută. Acum e altceva. Sufletele se deschid și vorbele din ce în ce mai desmorțite se întind pe firul amintirii. Greu a mai fost la Saraimdi... dar astă iarnă la Vladislovca... și aceasta până târziu în toamnă.

O inspecție

Intr'o dimineață pela 8, se anunță telefonic că peste 20 minute vine în inspecție generalul comandant.

Nici o schimbare, peste tot, programul își urmează cursul dinainte stabilit. O bucurie sinceră, lipsită de orice agitație. Și, atât.

Numele generalului este rostit. Toți îl știu, toți îl cunosc. Fiecare își aduce aminte să-l fi văzut, să-l fi întâlnit undeva pe câmpurile de luptă ale acestui război.

La ora anunțată apare sobru, înalt, încă svelt și cu părul argintiu. După ce a ajuns în mijlocul unui regiment de călăreți lugojeni, ce-l așteptau drepți ca brazii din Carpați, — și le spune tradiționalul „Sănătate băieți", — aceștia răspund pe un glas de tunet ce pare rupt din sufletul tuturor veacurilor românești: „Izbândă sau moarte!"

In clipa de tăcere ce'dă ce a urmat, — departe de țară, între moarte și cer, — s'a revărsat în sufletul fiecăruia, cuprinsul adânc de sentință și de jurământ al acestor două vorbe. Privirea generalului este plină de certitudinea acestui legământ. După felul cum ochii lui de comandant măsoară și cântăresc tot, este învederat că a venit să vadă, să îndrepte și să împlinească orice lipsă pe linia acestui destin. Dela misiunea tunului și a puștei mitraliere, până la apa de băut ce trebuie să fie bună și ciorba pe care o știe că bănățenii o vor dulce, nu-i scapă nimic. Când pleacă, simți că în pădurea de flăcăi plutește regretul despărțirii de tată.

Se lucrează din greu

Acestea nu sunt numai zile de primenire sufletească și trupească de strângere a rândurilor, ci și de punere la punct. Dacă în anumite aspecte viața de front a luat un ritm mai domol, în altele se muncește febril în jurul lumânărilor, sau a câte unei lămpi, în care arde benzină sărată după ferestre camuflate și fără orar de muncă, până târziu spre cântatul cocoșilor, treaba nu se mai isprăvește. Toată lumea lucrează în jurul lămpilor de campanie, pentru a fi gata de plecare oricând.

La comandamente, alături de agitația nevoilor imediate de sector, dosare pe care scrie „După acțiune" se rezolvă cum le vine rândul. Mașinile de scris țăcănesc mereu. Hârtie după hârtie rătăcită își găsesc în sfârșit locul în pagini numerotate ca la tribunal. La cismărie domnește o grămadă de încălțăminte ruptă. Care cum e dreasă, dispare dusă cu bucurie de stăpân. Fierăria este o opintire de cai, oameni și căruțe ce se iau la întrecere cu ciocanul ce bate fierul înroșit. Incontestabil, sanctuarul muncii care se desfășoară este armurăria.

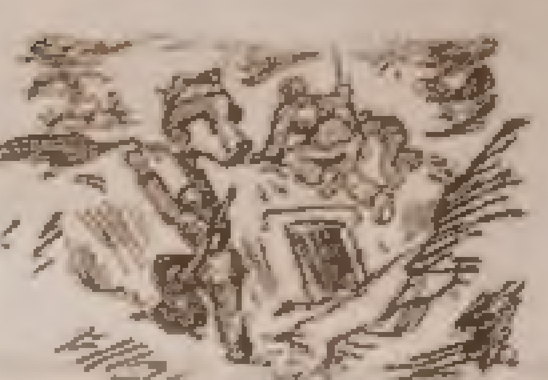

Inchinare la Eroi

In prima Duminecă, care a fost o zi frumoasă, ne-am strâns cu pioasă aducere aminte, la căpătâiul eroilor noștri, adunați de pe îndepărtate câmpuri de luptă într'un singur cimitir. Intr'un loc deschis și plin cu soare se înalță o troiță românească; în jurul ei nume inscrise proaspăt pe cruci de lemn aliniate, cântă o litanie. In fața lor simți cum te leagă firele nevăzute ale solidarității de neam. Marșuri, lupte, încleștări în furtuni de noapte și sânge, ne-au adunat în așa fel, încât Ei, pentru noi nu vor fi nici odată morți.

In timp ce preotul rostește: „Doamne odihnește sufletele adormite ale robilor tăi..." pomenind pe fiecare după nume, peste tăcerea solemnă a crucilor, învie în vâltoarea luptelor, întreagă această oaste de eroi. Mitralierele și brandturile inamice nu au reușit să sfârtece vitejia lor trecută în legendă. In lacrimi și soare apar pe rând... Vezi pe sergenții Cociu și Ciolu sub ploaia de foc a dușmanului, susținând cu puștile mitraliere aruncarea unui cap de pod, — până la ultima picătură de sânge. Caporalul Gal și sergentul Goșu, în centrul dispozitivului inamic, resping contra-atac după contra-atac, până ce sunt loviți de schijele unui brandt. Lt. Colonelul Mache Mărăscu mereu în frunte, ca un căpitan de oaste din trecute vremi, până ce într'o zi, cade ca un brad răpus de vijelia furtunii. Și alții...

Aici, când baionetele românești dau onorul în fața acestor cruci, dincolo de orice raționament, înțelegi dintr'o dată că adevărul e viața vie a neamului. Absorbit și detașat de orice pământesc, participi într'o dăruire spontană și integrală în calea veșnică a existenței românești, ce duce mereu la „Izbândă sau moarte".

Sblt. rez. Mihalca Vasile
Reporter de război S. M. P.

INGHEȚUL NU A OPRIT PE FRONT

AVÂNTUL VÂNĂTORILOR DE MUNTE ROMÂNI

După atâtea zeci de kilometri străbătuți de o Mare Unitate de vânători de munte, în ținutul acesta cucerit dincolo de Nalcic, facem acum un scurt popas pe înălțimile împădurite, ale Caucazului de Vest dinspre ale căror întunecate defileuri bolșevicii își deslănțue cu înverșunare contraatacurile. Ieri și astăzi, alți bravi vânători de munte au rămas neclintiți aci, pe valea Albaului, în fața crâncenelor asalturi ale vrăjmașului încolțit spre crestii munților Caucaz. Febra oboselii îmbujorează obrajii camarazilor, ca și frigul nopților înghețate. Gerul ne-a ajuns, ceva mai târziu și mai blând decât în iarna trecută: zăpada a brodat pe creanga fiecărui copac câte o beretă de omăt, și fiecare tulpină își are în jurul nostru gluga ei de zăpadă imaculată, la fel cu luptătorii noștri.

Căci iarna, frumoasa iarnă muscălească, nu ne surprinde nepregătiți, de data aceasta. Suntem echipați mai bine ca niciodată.

Aseară, după ce amuțiseră împușcăturile, ne strânsesem câțiva inși într'o grupă în jurul sergentului nostru, care condusese la postul de prim ajutor pe cei trei camarazi răniți în cursul contra-atacului sovietic de peste zi. Ne ghemuisem unii într'alții, dar nu ne mai simțeam pătrunse mădularele de umezeală, ca în timpul cruntelor ploi dela începutul toamnei. Atunci, într'adevăr, deși nu începuse încă înghețul, ne strângeam istoviți și înghețați în jurul câte unui foc de surcele, prins într'o sobă spartă de bordei ori într'un colț de coșar !... Acum, cu tot frigul care sporește, ne simțim mai încălziți în peisajul de omăt, de înghet și de viscol al munților spre care urcăm. Este priveliștea noastră familiară. Este climatul nostru natal. In Marea noastră Unitate de Vânători de munte, neconteniț biruitoare de câteva săptămâni, nu este un singur om care să privească temător spre necunoscutul acestei strașnice ierni rusești, din care inamicul încerca odată să facă un fel de general, cu mistică faimă...

Și noi, și camarazii noștri germani, am anexat această iarnă printre aliații noștri credincioși.

Anul trecut, amintea unul dintre noi aseară, gerul năprasnic ne bloca odată cu mâinile și puștile, și mitralierele înghețate... Mai cumplit decât zăpada care troienise drumurile, mai vrăjmaș decât viscolul care gonea peste stepe albă călătoare, crivățul fioros înțepenea locomotivele trenurilor și motoarele blindatelor, fiindcă nu exista încă o grăsime sau un combustibil în stare să mai reziste înghețului. Nu mai porneau motoarele betegite, brațele răbegite căutau zadarnic să înjghebeze adăposturi. Nu aflai grajduri pentru telegarii cheonelor. Nu găseai sobe pentru camarazii răniți... Lemne, combustibil, cărbuni, mai ales, nicăieri !...

Astăzi, toate s'au schimbat. Pretutindeni s'au construit adăposturi împotriva intemperiilor. Depozitele cu echipamente de iarnă au ajuns de mult la unități. Nu există polei, omăt sau nămol în stare să ne mai stăvilească transporturile. Pe lângă atâtea uriașe centre de aprovizionare instalate în spatele liniilor, avem zăcămintele cărbunilor din bazinele caucaziene: combustibil pentru un veac întreg !... Generalul „Iarnă" s'a înrolat în tabăra noastră.

Nu mai cunoaștem mizeriile din iarna trecută; și scăpărăm și de [illegible] cu smârcuri și [illegible] fără sfârșit. Nouă, muntenilor [illegible], ne plac orizonturile bine conturate, stâncile solide, în care poți înfige sigur colțunii bocancilor. Gerul, gheața, cremenea, — iată aliații noștri streșnici. Ceeace ne stânjenea și ne [illegible], până mai deunăzi, era beana când vâsleai în noroi, lunecușul de clisă, plescăitul ploii care leorcăia foile de cort, după ce vărsase șuvoaie de apă argiloasă pe pereții de lut ai tranșeii... Nu ne prima bălțoaca, nouă. Trebuia să tot ascunzi arma sub haină, ca să nu se strice. Amețeai în avantpost trăgând cu urechea spre rețelele de sârmă ghimpată, iscodind vreo mișcare de-a inamicului, al cărui foșnet nu ajungeai să-l deosebești de bocetul ploii. In fâșia luminoasă a unui glonț trasor, nu mai deslușeai ce este fosforescența de oțel sau lucirea unui șuvoi de apă. Ploaia șiroia prin mâneci, picioarele șovăiau în noroi. Până și obuzele scuipau noroi, stingându-se în el ca tăciunii...

Acum, sub gerul de sticlă, aerul pare întinerit, auzul culege sgomote limpezi... Suntem în universul nostru prielnic, deși la mii de kilometri de țară... De aceea ne batem cu atâta avânt împotriva acestor batalioane vrăjmașe în care inamicul a strâns cele mai amestecate arme și mai bălțate contingente.

Influența vremei proaste asupra omului

Cu cât înaintează cercetările în privința relațiilor dintre om și mediul în care trăește, cu atât mai mult se constată [illegible] cât omul este expus influențelor climei și ale vremei. S'au făcut experiențe și cu animale, constatându-se că și microorganismele prevestesc vremea, schimbându-și complect atitudinea. Din aceste cercetări întreprinse de Institutul biologic pentru economia agricolă și forestieră din Berlin-Dahlem rezultă [illegible] Trebuie deci să existe o [illegible] care influențează [illegible] meteorologice [illegible] o serie de [illegible] influență [illegible] etc. La infecții se adaogă acea putere necunoscută numită în medicină „depresiunea locală și temporară". Cercetările în această privință continuă. Mulți oameni suferă sub influența „Foehn"-ului, și există chiar o boală a acestui vânt, care se manifestă prin dureri de cap, [illegible] și umflarea degetelor, ceeace se produce la mulți oameni chiar și la vreme proastă. Institutul universitar pentru meteorologie și geofizică din Frankfurt a [illegible] constatat numeroase posibilități [illegible] în raport cu fenomenele naturii. Unii oameni sunt în stare să prevestească furtuna cu ore înainte, având un gust de metal în gură, părți încărcate cu electricitate sau producând chiar scântei în atingere cu un aparat de radio sau telefon. Alți oameni sunt sensibili chiar la [illegible] ale naturii.

„Țăranii" in vechiul înțeles al nației

Țăranii acestui neam, de cari ajung a vorbi după ce s'a arătat ce a fost și este în gândirea noastră „țara", de unde li vine numele, n'au putut fi, la început, o clasă socială, și voiu căuta să arăt cum a ajuns cuvântul să aibă acest înțeles și ce a putut să se lege cu vremea de [illegible] locul care, deci, s'a adaus mai târziu numai.

Ca și grecescu „choriates" dela „chora", țară, ca și „horanii" slavi, de cari e vorba în inscripția de mormânt a viteazului Domn luptător din Țara-Românească, Radu Vodă dela Afumați, „țăranii nu pot să fie decât locuitorii țării, toți locuitorii țării. Cuvântul are deci acelaș înțeles cu acela de Român, rostit la Munteni și Ardeleni „Rumân", pe când Moldovenii spun „Român" și „românește" și cuvântul e scris așa în Cartea de învățătură a mitropolitului Moldovei Varlaam. Dar și „Rumân" ca și „țăran" a ajuns să însemne în principatul de Sud numai țăranul neliber, fără pământ supus boerilor, pe când în Moldova, care a fost la început „Țara Românească a Moldovei", cum s'ar zice Țara Românească a Oltului sau Țara Românească a Bârsei „Român", e numai [illegible] neamului, și numai rareori s'a spus „a vorbi moldovenește", în locul expresiei obișnuite „a vorbi românește".

„Țăran" a putut să înceapă a avea alt înțeles numai când s'a introdus pentru „mai marii" țării, pentru „fruntașii" și „dregătorii" ei, tot cuvinte de origine latină, cuvântul bulgăresc de „boieri", din „boliar", „bolgar", ceea ce e ca și „Bulgar", și „boierul", de această origine bulgărească, a înlocuit „jupanul", mai vechiu, slav, dela „jupa" cuvânt pe care l-au păstrat și Ungurii în ispán (de unde românește „Ișpan" dela „fő-ispán", „întâiul-șpan"; cuvântul s'a ajuns a fi la Români de întrebuințare curentă și numai de familie).

Prin această prezență a boierilor la noi, unii, de peste Dunăre, dar și dela noi dintre aceia cari, în loc de tovărășia noastră cu Slavii, vorbesc de cucerirea și stăpânirea noastră de către Slavi, ar fi dispuși a crede că Bulgarii, ca Stat, s'ar fi întins până în fundul Ardealului pe acest mal stâng al Dunării și că boierii noștri ar veni, măcar cu numele, dela stăpânirea boierilor din Țara Bulgărească, pe care noi am numit-o cândva o „Scheie", [illegible], și pe urmă o Țara Sârbească, a Sârbilor.

ULTIMELE ȘTIRI

INTERNE

D. Mareșal Ion Antonescu și d. Prof. Mihai Antonescu au vizitat expoziția din Parcul Carol

Vineri după amiază d. Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului și d. Prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului de miniștri, au vizitat expoziția horticolă dela pavilionul agriculturii din Parcul Carol.

Explicațiile au fost date de d. ministru Aurelian Pană.

Pioasa pomenire a eroilor căzuți în Rusia

Pentru pomenirea eroilor ostași ai diviziei „Delfinilor" căzuți pentru civilizație și creștinism s'a oficiat un parastas în cimitirul de onoare „Jertfa eroilor români", undeva în inima Rusiei.

Pietatea creștină a transformat colțul retras într'un loc de reculegere. In fața unui portal se întinde alb și drept „Drumul Victoriei Mareșalului Antonescu". Parastasul pentru eroi s'a făcut în prezența d-lui general comandant și comandanților de unități. E pentru prima dată, după 25 de ani, când femeile iau parte la o slujbă de cinstire a morților, și pentru copiii lor readuși la creștinism.

Consiliul consultativ al „Educației Tineretului"

D. prof. I. Petrovici ministrul culturii naționale a aprobat înființarea unui Consiliu Consultativ pe lângă „Oficiul Educației Tineretului" alcătuit din 6 membri ai corpului didactic secundar și alți membri dintre personalitățile culturale de vază și reprezentanții diferitelor instituții. In cursul lunei Decembrie vor fi numiți, pe baza recomandărilor inspectorilor, delegații Oficiului în fiecare localitate din țară unde sunt școli secundare.

Concurs pentru învățători

Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor aduce la cunoștința învățătorilor că, deoarece la concursul pentru admiterea în secția normală a școalei superioare de educație fizică, ținut în zilele de 14 și 15 Noembrie, o bună parte din învățători, nu s'au putut prezenta — majoritatea din pricina îndatoririlor militare — a hotărît ca în ziua de 1 Decembrie 1942, să se țină un nou concurs, la care se vor putea înscrie toți învățătorii absolvenți cu diplomă de școală normală cu 7 sau cu 8 clase, care nu depășesc vârsta de 28 de ani.

EXTERNE

Nimeni, în istorie, n'a putut face ceea ce a făcut Adolf Hitler

Președintele comitetului producției de război americane, într'un discurs ținut la Boston, printre altele a spus textual: „Statele Unite trebue să admită că acum, în istoria omenirii, nimeni nu a putut să creeze ceva cu mijloace atât de puține ca Adolf Hitler.

Doi militari francezi au tras asupra generalului Giraud

Știri venite din Alger anunță că doi militari francezi au tras mai multe focuri de armă asupra generalului Giraud, care a fost rănit.

Fosta secretară a partidului comunist din Spania a fost prinsă

In urma unor lungi cercetări, poliția spaniolă a reușit să aresteze pe o comunistă ce căpătase o mare faimă în timpul războiului civil. Este vorba de fosta secretară a partidului comunist, care a fost părtașe la numeroase crime odioase.

Ziua dezastrului american dela Pearl Harbour zi de doliu

Se anunță că președintele Roosevelt va da ordin, cu prilejul aniversării dezastrului de la Pearl Harbour, să se decreteze ziua de 7 Decembrie „o zi a tăcerii".

Grâu din Rusia ocupată pentru Italia

Ziarul „Popolo Di Roma", comentând acordul încheiat la Berlin între reprezentanții ministerului italian de agricultură și Oficiul german al grâului, pentru trimiterea regulată în Italia de trenuri încărcate cu grâu provenind din teritoriile ocupate de forțele Axei în răsărit, scrie între altele:

Această știre confirmă în primul rând faptul că teritoriile ocupate din Rusia sovietică și în special faimoasele „pământuri negre" fac parte de azi înainte din economia europeană și că ele vor contribui la sporirea rezervelor Axei.

Voluntari francezi pe frontul de Est

Primul grup din organizația tineretului „Jeunes du Maréchal" a plecat pentru a participa la lupta contra bolșevismului pe frontul de răsărit. Grupul a plecat Duminică din Paris.

Cât îi costă pe americani războiul

Serviciul britanic de informații anunță că știrile primite din Washington precizează că războiul a constat până acum pe americani suma de peste 60 miliarde dolari.

Arhiepiscopul Cartaginei alături de Mareșalul Petain

Arhiepiscopul Cartaginei, monseniorul Gounat, a trimis mareșalului Petain, șefului statului francez, o telegramă în care îi exprimă nestrămutata sa fidelitate și profundul său devotament.

Secetă în Chili

In Chili sunt temeri că în urma secetei ce bântue țara, toată recolta va fi pierdută.

Comentarii germane cu privire la aderarea României la pactul tripartit

Presa germană aniversează împlinirea a doi ani dela aderarea României la pactul tripartit. „Berliner Lokalanzeiger" elogiază țările care nu au dat ascultare propagandei engleze, ci luptă alături de Axă pe câmpurile de luptă.

Nou acord între Vichy și Berlin

In urma numirii d-lui Laval ca succesor al mareșalului Pétain, numire care s'a făcut cu aprobarea guvernului Axei, se ajunge astfel la o colaborare strânsă în toate domeniile cu Axa. Se crede că elemente ca domnii Déat și Doriot ar urma să intre în noul guvern remaniat.

Noemvrie
Marți
24
1942 11

Ort. Sfinții Mart. Clement Papa al Romei și Petru al Alexandriei.
Cat. Sf. Flora.
Prot. Soter.

„Ceeace nu se bazează pe adevăr, nu poate dura. Numai dreptatea învinge!"
Mareșal Antonescu

Marți 24 Noemvrie 11 C. A.

Tema manevrelor spaniole: respingerea unei încercări de debarcare

La manevrele spaniole din regiunea Valencia care au fost terminate zilele acestea s'au folosit toate armele pentru a se vedea aptitudinile de rezistență a trupelor spaniole la operațiunile de debarcare.

Egiptul își cere drepturile

Regele Faruk a declarat în mesajul Tronului, că poporul său a cerut guvernului englez să fie tratat drept putere egală în drepturi.

Devastările aviației engleze

Aviatorii englezi au distrus la Genova monumentul lui Cavour, realizatorul independenței italiene.

Monumentul era opera marelui sculptor Vola, autorul statuei „Napoleon pe patul de moarte".

Deschiderea cursului de limba română la Roma

In prezența miniștrilor României depe lângă Quirinal și Sfântul Scaun, și a reprezentanților oficiali ai României, a fost inaugurat la Universitatea din Roma cursul de limba și literatura română.

D. profesor Claudiu Isopescu, titularul acestei catedre a rostit lecția inaugurală, evocând figura poetului Duiliu Zamfirescu.

Ofițeri francezi împușcați în Alger

Mai mulți ofițeri francezi au fost împușcați în Alger fără a mai fi judecați, pentru că au refuzat să asculte de generalul Giraud, au refuzat să trădeze tricolorul și au rămas credincioși mareșalului Pétain.

Arabii se opun cu îndârjire la înființarea unui stat evreesc în Palestina

Numeroși primari și consilieri din orașele Pacificului au protestat contra mesagiului d-lui Wilkie, care a cerut guvernului Palestinian creierea unui stat evreesc.

Inrăutățirea situației transporturilor și alimentării în Rusia Sovietică

Situația transporturilor din Rusia Sovietică, devine pe zi ce trece tot mai amenințătoare, din cauză că mijloacele de transport sunt ocupate cu transporturile trupelor și a materialelor de război. Deasemenea situația alimentară este dezastruoasă, în urma hotărîrii guvernului sovietic de a spori cota alimentară pentru noii membri ai partidului comunist și ai familiilor acestora. Rezultatul a fost sporirea membrilor partidului și o fatală desechilibrare în alimentare.

Foametea în India

Ziarul „Afton Tidningen" scrie că în India bântue cea mai neagră mizerie și foamete. La Bengali milioane de oameni suferă de foame și sunt speculați de comercianții englezi.

SITUAȚIA PE TOATE FRONTURILE

TRUPELE ROMÂNE AU OBȚINUT NOUI ȘI MARI SUCCESE

PE FRONTUL DE RĂSĂRIT

Comunicatul Inaltului Comandament German din ziua de 22 Noembrie 1942 menționează de trei ori trupele române care s'au distins din nou prin vitejia lor deosebită în lupta contra bolșevismului.

In regiunea Nalcik, trupele germane și române au capturat un mare număr de vehicule și material, cu prilejul unor lupte ofensive încununate de succes, date pe teren muntos.

In sectorul Terek, două grupuri de forțe ale inamicului au fost încercuite și nimicite.

In regiunea dela sud de Stalingrad și în marele cot al Donului, se dau înverșunate lupte. Trupele germane și române au luat în cursul unui contraatac 600 de prizonieri și au nimicit 25 de care de luptă inamice.

Forțe aeriene germane și române au sprijinit trupele noastre și au pricinuit inamicului pierderi mari, prin atacuri date în valuri succesive împotriva concentrărilor formațiunilor de tancuri, a formațiunilor de infanterie, a operațiunilor de descărcare și a coloanelor de vehicule.

Noile atacuri desnădăjduite ale sovieticilor sunt încă o dovadă de marea importanță pe care o au cele două poziții, a Donului și a Stalingradului, atât din punct de vedere strategic cât și pentru situația economică a U. R. S. S.

ATACURILE BOLȘEVICILOR AU FOST RESPINSE CU GRELE PIERDERI PENTRU EI

La Voronej a fost nimicit un puternic grup de trupe de șoc inamice.

Inamicul a atacat și în sud-est de lacul Ilmen. Toate aceste atacuri au dat greș prin lupte înverșunate.

Incercând să treacă Neva, cu numeroase bărci, inamicul a fost respins cu pierderi grele, de focul concentric de apărare german. Cu prilejul unor lupte locale pe acest front, au fost cucerite 60 de cazemate sovietice aprig apărate. In cursul unor operațiuni ale trupelor de șoc, o formațiune S. S. înarmată a nimicit un mare număr de posturi de luptă și a pricinuit inamicului pierderi mari.

VIE ACTIVITATE A AVIAȚIEI AXEI IN AFRICA DE NORD

In Cirenaica, acțiunile elementelor de recunoaștere din ambele tabere au fost stingherite de vremea rea. Mareșalul Rommel continuă, cu aceeași iscusință, mișcarea de retragere a trupelor Axei, pregătind astfel viitoarea acțiune care încă nu se poate întrevedea, dar, desigur, va fi cu atât mai categorică.

Nu trebue trecut cu vederea că în Cirenaica de vest, englezii nu au decât formațiuni de tancuri și forțe motorizate, care au avut foarte mult de suferit de pe urma neîntreruptelor atacuri aeriene de zi și de noapte ale Axei. Unitățile de infanterie ale armatei a 8-a s'au separat mult pe șoseaua depe coastă și s'au întins, aprovizionarea devenind pentru ele o problemă foarte grea, mai ales în urma atacurilor grele date de aviația Axei contra coloanelor de aprovizionare.

Formațiunile germano-italiene au ocupat în Tunisia o serie de poziții importante, atingând în numeroase puncte granița spre Algeria.

SUBMARINELE GERMANE AU DAT ALTE GRELE LOVITURI NAVIGAȚIEI INAMICE

Un comunicat special al Inaltului Comandament German, anunță noui și importante succese în Atlanticul de Nord, unde au atacat și scufundat dintr'un convoiu, în urma unor lupte înverșunate, date timp de mai multe zile, 15 vapoare cu o deplasare totală de 76.000 tone, precum și 12 distrugătoare și o corvetă. Alte patru vase au fost avariate prin lovituri de torpilă.

In fața Americei de Nord și centrale și la răsărit de Capetown, inamicul a mai pierdut alte 23 de vase cu o deplasare totală de 120.000 tone, din tonajul său naval de comerț.

Tipografia Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANA", București Str. Sărindar, 5-7-9 (Tel. 3.54.20), înmatr. sub Nr. 194 948 la Reg. Oficiului Comerțului București. Tipărită la 24.XI.1942